

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

BLACK FLAG

ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ

ΦΛΑΓΚ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ
ΕΙΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΝ ΔΙΑΔΟΣΗΝ
ΕΝ ΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ
ΟΝΥΝΟΣ ΙΔ 40 ΕΤΗ ΥΠΑΡΧΕΩΣ Ε-
ΚΟΤΑΛΟΥΣΙ ΤΡΑΝΗΝ ΕΓΓΥΝΟΙΝ ΤΕ-
ΛΕΙΩΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΧΗΣ.
ΦΟΝΕΥΕΙ ΠΑΝ ΕΝΤΟΜΟΝ
ΔΙ' ΑΠΛΗΣ ΕΙΣΠΟΝΗΣ ΤΩΝ ΨΕΚΑΣΟ-
ΜΕΝΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΜΟΡΙΩΝ
ΥΓΡΟΥ Η ΚΟΝΕΩΣ
ΜΥΡΩΔΙΑ ΚΙΤΡΟΥ ΚΑΙ ΟΛΟΣΧΕΡΗΣ
ΔΙΟΝΟΙΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΩΝ Η ΔΩΡΑ-
ΝΩΝ ΣΥΣΤΑΤΙΚΩΝ.
ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΗ ΚΟΚΚΙΝΑ ΔΟΧΕΙΑ ΜΕ
ΤΗΝ ΜΑΘΗΤΗ ΣΗΜΑΙΑΝ ΔΙΝΕΝ ΠΑ-
ΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΕΙΣ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΜΕ-
ΓΕΔΩΝ ΚΑΙ ΤΙΜΗΣ.
THE BLACK FLAG CO OF BALTIMORE
ΓΕΝ. ΑΓΓ. ΕΥΡΥΚΟΥΜΕΝΗΣ ΦΩΚΙΑΣ 3
*Παρίσιον 45 - Τηλ. 11-71

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Διὰ τὴν εὐτυχίαν σας, διὰ τὸ μέλλον τῶν παιδίων σας,
κτήνητε κάτοχον τοῦ ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ.
Τὸ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ θὰ εἴνε τὸ κόσμη-
μα τοῦ σαλονιοῦ σας, τοῦ γραφείου σας, τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ
μὰ μέγα ἡ αἰτία τῆς εὐζωίας σας.
Ἀγόρια, κορίτσια, ζητήσατε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας ἐν τῇ
ἐποτρύνοντι νὰ σὰς ἐξυπνῇ τὸ πρῶν διὰ τὰς μελέτας
σας, σύντροφοι τῶν σπουδῶν σας καὶ ἀφορμὴν ἐξασφαλί-
σας τοῦ μέλλοντός σας.
Ἡ ἀσφάλεια ἐπὶ τῆς ζωῆς εἶνε ἐξ ἴσου ἀφελίμος εἰς τοὺς
πτωχοὺς καὶ εἰς τοὺς πλουσίους, εἰς τοὺς γέροντας καὶ εἰς
τοὺς νέους, ὅστις δὲ παραμελεῖ αὐτήν θὰ ὑποφέρει ἐκ τούτου.
Τὸ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ διευκολύνει τὴν
κέρτατον τοῦτο καθήκον.
Πληροφορία παρὰ τῇ Γενικῇ Διευθυντικῇ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ἐπιμελητοῦ
ἘΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ (Σταθίου 47 - Γ. Σταθίου 2, Ἀθήναι) καὶ παρὰ τοῦ ἀνεκδοτοῦ
ἐν τῇ ἰσορροσίᾳ καὶ τῇ περιόδου.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

Κάλτσες, Κυλόττες, Γάντια, Κορβία, Ἀγκράφ καὶ ὅλα τὰ εἶδη
τῆς μόδας εἰς πλουσίαν συλλογὴν καὶ μὲ πολὺ μικρὴς τιμᾶς εἰς τὸ
νεώδητον κατ'ἀστυνόμενον. Δ. ΚΟΡΑΚΗ Εὐαγγελιστρίας 16

ΤΑΧΕΙΑ ΑΝΑΚΟΥΦΗΣΙΣ

Διὰ κάθε πόνον ἢ μώλω-
πα ἐπαλείψατε Σλόανς
Λίνιμεντ ἐπὶ τοῦ πονεμέ-
νου μέρους. Ἀφαιρείται ἡ
φλόγσις καὶ ὁ πόνος ἐ-
ξασπνίζεται.

ΤΟ ΣΛΟΑΝΣ
ΕΣΤΑΜΑΤΑ ΤΩΝ
ΠΟΝΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡ Σ-ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Οδὸς Εἰνα 9-Ἀθήναι
Αριθ. τηλεφ. 8-72 (Παλαιόν)

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΔΑΓΚΕΙΟΝ
H FERRO - CHINA - BISLERI

περιέχουσα Σίδηρον καὶ
Κίναν εἶνε τὸ δραστηριώ-
τερον τονωτικὸν διὰ τὴν ἁ-
ξάντησιν.
Εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν οἱ
ἀναρρυνόντες ἀπὸ κίτρινον
πυρετὸν εὐρίσκουν τὴν σωτη-
ρίαν τῶν μὲ τὴν ΦΕΡΡΟ-
ΚΙΝΑΝ-ΜΠΙΣΛΕΡΗ καὶ
ἡ καταναλωτὴς τῆς εἶνε τε-
ραστία.
Πωλεῖται εἰς
ὅλα τὰ Φαρμακεία
Χονδρικὴ πώλησις
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
(Ὁμόνοια)

Κυρία
Τὰ φορέματά Σας νὰ τὰ βά-
φετε μόνη Σας μὲ τὰς Γερμανι-
κὰς Βαφὰς ὁραματικῶν υἱάκας
ΑΡΤΙ
καὶ οὐδέποτε θ' ἀποτυχῇτε.
Αἱ βραφαὶ ΑΡΤΙ κάρουν τὰ πα-
λαιὰ φορέματά καὶ οὐργία. Πω-
λοῦνται στὸ Ἐμπορικὸ καὶ
Φαρμακεία.
Ἀντίπρ. Π. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
Ἀθῆναι Λέκκα 21α

ΒΟΥΤΡΥΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
Κεφάλαιον Μετοχικὸν καὶ Ἀπο-
θεματικὸν Δραχ. 57.500.000
Κεντρικὸν Πρατήριον δδ. Ἀθηνᾶς 53
Οἶνοι χύμα : λευκοί, ἐρυθροί, γλε-
κτικοί, μοσχάτοι.
Οἶνοι εἰς φιάλας : Ἐπιτραπέζιοι, ἐ-
πιδόρπιοι, ὁρεκτι-
κοί, τονωτικοί.
Βερμυὺτ ἐκ παλαιῶν Μοσχάτων οἶνων.
Μαυροδάφνη ἀπαράμιλλος.
Παλαιὸν ἀπόσταγμα Οἶνου «ΒΟ-
ΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ.
ΦΑΜΙΛΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ
Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ κέντρα
καταναλώσεως.

ΔΙΟΡΘΩΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΧΟΡΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΖΙΤΖΑ
Διπλωματοῦχου Καθηγητοῦ
τῶν Ἀκαδημιῶν Χοροῦ Πα-
ρισίων, Ἀγγλίας, Γερμανίας,
Βελγίου, Ὀλλανδίας.
ὉΔΟΣ ΔΙΟΜΕΙΔΑΣ 4 (Παρόδος Ἑρμοῦ).
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΜΕΝΟΙ
ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΝ & ΚΟΚ
ΕΚ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΩΝ: Ξ. Δ. ΑΛΕΞΑΚΗΣ & ΣΙΑ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 4 & 48 ΤΗΛ. ΝΕΟΝ 5-77
ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΤΗΝ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΗΝ ΣΑΣ
ΘΕΡΜΑΝΣΙΝ
ΕΙΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΑΡΙΣΤΗΝ ΚΑΙ ΕΙΣ
ΤΙΜΑΣ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΟΝΙΣΜΟΥ

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΒΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 1.
ΤΥΠΟΓΡ. : Γερμανός Π. Πατέθ 5.
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-04

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΑΡΕΟ ΚΑΙ ΑΝΕΤΟ
ΤΑ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΑ
Δὲν ἄρχισαν καλὰ-καλὰ ἡ πρῶ-
τες βροχὲς καὶ τὰ πεζοδρόμια τῆς
πόλεως—καὶ αὐτὰ τῆς οδοῦ Στα-
δίου—κατήντησαν σ' ἐλεεινὸν χά-
λι. Εἶνε ἀδύνατον νὰ βαδίσῃ κα-
νεὶς ἐπ' αὐτῶν μὲ βροχὴν. Κινδύ-
νευσι νὰ τσακιστῇ, νὰ βραχθῇ, νὰ
λασποθῇ! Νὰ πᾶτε ἀπὸ τὸ δρό-
μο πάλι; Θὰ σὰς κόψουν οἱ σω-
φὲρ! Κι' εἴτι ὁ δύστυχος καὶ κα-
κορίζικος Ἀθηναῖος, δὲν ξέρει
ἀπὸ ποῦ πρέπει νὰ πηγαίη καὶ
ποῦ νὰ βαδίξῃ...
Σὺν δέχα;
Αὐτὸ ἀσφαλῶς θὰ ἦταν τὸ κα-
λύτερο καὶ τὸ ἀσφαλέστερο...

Ο ΓΑΜΟΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ
Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῶν συνεντε-
ύσεων τῶν λογίων αἱ ὁποῖαι δημο-
σιεύθηκαν στὴς ἐφημερίδες σχε-
τικῶς μὲ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου,
ἀξίζει ν' ἀναφέρουμε καὶ τὴς γνώ-
μες ποὺ εἶχαν ἐκφράσῃ, ἐπ' αὐ-
τὸ ἴδιον ζήτημα, μερικοὶ ἀπὸ
τοὺς μεγάλους προγόνους μας.
—Τὶ μὲ συμβουλεύεις, ὦ Σώ-
κρατες; Νὰ παντρευθῇ ἡ δέχ; ἔ-
ρωτησε κάποτε ἕνας μαθητὴς
τοῦ τῶν Ἀθηναίων φιλοσόφου.
—Ὁ, τι κι' ἂν κἀμὴς ἀπὸ τὰ
δύο, ἀπῆντησεν ὁ Σωκράτης θὰ
μετανοήσῃς μιὰ μέρα!...
Κάποιος ἄλλος ἐπίσης, ἐρώτη-
σε μιὰ μέρα τὸ Διογένη :

PENNIES
Μὲ τὸν κνηνητὸ τίτλο : «Τὸ πόν-
εἰς τοὺς τραλλοὺς» ἐκτυλίσσεται τε-
λευταία σὲ κομψὸ τόμο καὶ μὲ χα-
ριτωμένα στοιχεῖα μυθιστορήμα ἀνα-
φορῶν ἐπὶ τὴν μεταπολεμικὴν ἀπο-
μακρυντικὴν προσπάθειάν μας νὰ φθά-
σωμε στὸ ἴδιον ἐπίπεδο κοινωνικῆς
σωρῆς... Καὶ διατὶ δέχ; ἔ-
—Ἀπὸ μάλιστα ὑπάρχει καὶ σχε-
τικὴ θεωρία, πολὺ κερδοφόρα μάλιστα,
ἡ ὁποία παραδέχεται ὅτι κανένα ἄ-
τομο δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σή-
μερὰ ὡς εὐτυχὲς ἐὰν μὴ εἴη ἐκτετα-
μένη ἡ ἀπολαύσις τῆς ἀπόλυτης
διανοητικῆς ἰσορροπίας.
—Ὁ κ. Παπαϊωάννου ἐγύρισεν
ἀπὸ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἀρχισε
ἐκτετατικῶς τοῦ μὲ τὸν καλὸν ὁπε-
ρατικὸν τοῦ διασποστὸν δράνουντο θέα-
τρο τῆς οδοῦ Πατησίων.
—Ὁ θάσος παίζει τώρα μὲ ἀρ-
κετὴν ἐπιτυχίαν τὴν ὁπερέτταν τοῦ
κ. Ζαμπελλοῦ «Βανθὴ καὶ μελαγ-
χορινή».

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ
ΤΗΣ ΝΥΦΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΑΜΠΡΟΥ
—Στὴ νύφη
Τὴ σέβεις, μὴλό κόκκινο,
καὶ δὲν κινᾷς δὲν ξενικνᾷ;
Στέκο γιὰ τὸν ἀφέντη μου
καὶ δὲν κινᾷς δὲν ξενικνᾷ.
Τὴ σέβεις, μὴλό κόκκινο
καὶ δὲν κινᾷς δὲν ξενικνᾷ;
Στέκο γιὰ τὴν μαννοῦλα μου
καὶ δὲν κινᾷς δὲν ξενικνᾷ...
—Ὅταν δίδουν τὴ νύφη στὸ
γαμπρὸ
Α'
Παρακαλῶσε, κύρ γαμπρέ,
τὴ νύφ' ὅπου σοῦ δίδωμε
μὴν τὴν παλῶσης τίποτε
τὴν εἶχε ἀφέντη μοναχὴ
μ' ἡ μάννα τὴν ἀκριβέστερη.
τὴν ἔστειλαν σ' τὴ Βασιλιά
νὰ πᾶ νὰ μὴδὲ γαμπρὰτα
καὶ γαμπρὰτα δὲν ἔμαθε
μὴν ἔμαθε καὶ ἔμαθε
τὴν ἔστειλε μὲ τὴν ἀφέντη
ἐστειρε μὲ τὴν ἀφέντη
μ' ἡ μάννα τὴν ἐστειρε.
Β'
Ἦλιν ἀνῆλινε περικατῆβα
κάτω στὸ θρονὶ δὲς μὲς τὴ νύφ'
ὅλοι βοῦλονταν νὰ μὲς τὴ δώσουν
κι' ἀφέντουλης τῆς δὲν μὲς τὴ δίνει
ὅλοι δίδουνταν νὰ μὲς τὴ δώσουν
μ' ἡ μαννοῦλα τῆς δὲν μὲς τὴ δίνει.
Γ'
Εὐχάσθω με, μαννοῦλα μου,
τώρα στὸ κινῆμά μου
στὸ ξεροπόδιό μου.
Τὴν εἶχε μὲ νύχης γυνὴ μου,
μὲ δὴ τὴν καρδιά μου,
μὲ δὴ τὴν καρδιά μου
μ' ὁ θεὸς νὰ σὲ προκοψῇ.
Δ'
Φεύγ' κόρη μ' φεύγα
φεύγ' ἀπ' τοῖς αἰσῶς μου,
φεύγ' ἀπ' τοῖς αἰσῶς μου
οὐρα σὰς δὲς σου.
Φεύγω, μάννα μ' φεύγω,
μὴ μὲ παραπλῆξῃς,
φεύγ' ἀπ' τοῖς αἰσῶς σου
πᾶς σὰς δὲς μου.
Βαί χουστ' ἀφέντη,
γιὰ μονοκαρτέρει,
ν' ἀποχαιρετήσῃς
ἐν καλῷ πατέρα,
τὴν καλὴν μου μάννα...
Σ' τοῦταίς ταῖς ἀδελφαῖς,
σ' ταῦταίς ταῖς πόρταις
Ἦλιν ἔλαρσε καὶ αὐτὸς ἐμπεῖς
κόρη ἀρπάζε καὶ πᾶς γίγνε...
ΣΤ'
Εἶδα μάννα, εἶδα μάννα,
ν' εἶδα μάννα στὴν πόρτα σου,
εἶδα μάννα στὴν πόρτα σου,
σοῦ πῆρ' αὐτὸς τὴν κόρτα σου,
εἶδα μάννα στὸν ὁδοῦ
σοῦ πῆρ' αὐτὸς τὸ βασίλειό!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΟΦΙΑ
Εἶδατε τὴ διατίμησιν τῆς ἀγορα-
νομίας τῆς ἀστυνόμενης μετὰ τὰς κάρβουνα;
Εἶνε ἡ τελὴς ἀκατασθέντης.
Διὰ τὴν τὴν κάρβουνα ἀπὸ τρεῖς κα-
τηγορίας : Τὰ ἐντελῶς βρεγμένα, τὰ
ἐλαφρῶς βρεγμένα καὶ τὰ στεγνά!
Πῶς ὅμως νὰ ἐξετάσῃ τὸ μυστή-
ριον τοῦ βαθμοῦ τῆς ὑγρασίας ὁ
ἀγοραστής;...
Καὶ συνεπῶς, ἀν' ὅτι εἶναι ὁ
θ' ἡ σ' αὐτὸς τῆς παρὰ σ' ὁ
φ' οὐ διατίμησης!

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΖΕΙ...
Δύο μαθηταὶ τοῦ Παγερᾶτι ἐξο-
λοκώθησαν τὸ δίσκαλό τους, γιὰτὶ
δὲν τοὺς ἐπροβίβατε! Τὶ μαρτοὶ ἄ-
λήθεια!... Ἄλλοτε ἐξολοκώθησαν
αἱ δάσκαλοι τοὺς μαθητὰς. Σήμερα
ἐξολοκώθησαν οἱ μαθηταὶ τοὺς δι-
δασκάλους!
Πτωχὲς, κακὸν τύχης, ταλαίφραγες δι-
δασκαλικοὶ ὁμοκλῆτες!... Τὶ βάρη
βαστάζετε!...

ΓΝΩΜΙΚΑ
Ἄντι νὰ δανείσῃς χρήματα, εἶνε
προτιμώτερον νὰ τὰ χρῆσιζε. Στὴν
δευτέρᾳ περιπτώσει θὰ δημιουργη-
σῃς ἀχρεϊστοὺς, ἐνῶ στὴν πρώτη
ἐχθροὺς!

**ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΑΤΟΣ ΤΙ-
ΤΛΟΣ.**
—Μὲ τὴν διαφορὰν δὲν—ἀφ' οὗ πρό-
κειται περὶ χαρομήλου—ἡ συλλογὴ
θὰ μπορούσῃ νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ
ὡς ἀποξηραμένη ποιητικὴ ἀνθοδέ-
σμα.
—Τὰ νέα γυναικεία καπέλλα
Gaufré ποὺ ἐνεφανίσθησαν κατὰ
τὴς Ἰνδοπορείας τοῦ Φαλῆρου καὶ
ἐξήλθον ἐκ τῆς ἐντύπωσιν, κατέκτησαν
ὅλο τὸν ὠρεϊκόκοσμον.
—Ὅλες ἡ κομψοὶ κούρες κυρίως
καὶ δεσποινίδες ἀπεύδουν ν' ἀποκτή-
σουν ἕνα Gaufré ποὺ τόσο ἐξαφί-
κει γιὰ τὴν κομψότητά του, καὶ τὴν
πλοῦτητά του καὶ τὴν πραγματικότη-
τά του.
—Πωλοῦνται στὸ κατάστημα
τῶν Ἀδελφῶν Φραγκοῦλη, Εὐαγγελ-
ιστρίας 12 - Περιλήψεις 85.

Η ΒΟΥΛΗ
Ἀρχισαν καὶ αἱ ἐργασίαι τῆς
Βουλῆς. Οἱ πατέρες—εἰ περισσό-
τεροι—ἔρβαν ἀπ' τὴς ἐπαρχίας
τοὺς φρέσκοι-φρέσκοι. Τὶ εὐτυ-
χεῖς ἄνθρωποι ἀλήθεια!... Τὶ θαυ-
μάσιοι... ἐπάγγελμα τὸ δικὸ τους!
Νὰ ξαπλώνῃς τὴν ἀριδρὰ σου στὴν
αἰθουσά τῶν συνεδριάσεων, νὰ
χουστρεῖς, νὰ σὲ ναυοερίζουν
οἱ ἀγορευόντες καὶ νὰ πῆναις
γιὰ ὅλα αὐτὰ ἀποζημῶναι!...
Αὐτὸ θὰ πῇ νὰ σταί τυχερὰς ἂν
θρῶπες...

ΧΕΙΜΩΝ
Κρυαίσις!... Οἱ συμπόλιται
ἀρχισαν νὰ τουρτουρίζουν ὁ χει-

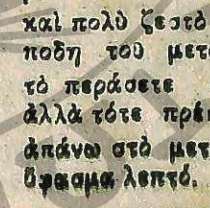
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΤΩΝ "ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΡΩΤΩΝ."
Μὲ τὴν περιπαθὴ καὶ τραγικότητιν ἱστορίαν τοῦ ὁλο-
γεροῦ ἔρωτος τοῦ μεγάλου ζωγράφου ΑΝΤΡΕΑ ΝΤΕΑ
ΣΑΡΤΟ καὶ τῆς ἀπίστου ΔΟΥΚΗΤΙΑΣ ΝΤΕΑ ΦΕΝΤΕ.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν
τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιο-
θήκαι. Πληροφορίαι εἰς τὰ γρα-
φεῖα μὲς Λέκκα 7.

Η ΤΣΙΓΓΑΝΟΠΟΥΛΑ

και πολυ ζεστο
ποδη του μετ
το περάσετε
αλλα τότε πρί
απάνω στο μετ
θρασμα λεπτό.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΑΣ

μου στο δάσος και γύριζε στο σπίτι, του φώναζε.

— Έμπρός, Δούξ, τώρα είναι η σειρά μου. Μπορείς να βγής έξω να πάρης τον άερα σου.

— Μπα! Δεν βγαί-

σαι. 'Ο Δούξ άπομακρύνεται από την κουβίνα και—αυτός που άλλοτε ήταν αδύναμος αλγής—έβγαίνει μια στιγμή έξω και ξαναγύριζε άμμεσα, έπειτα στήλωνόταν μπροστά μου και με ακουμπούσε με το ένα πόδι του σαν να μου λέγε: «Έλα σήκω, φύγε από κει! 'Βρε πάλι η σειρά μου...»

Αυτο δώδεκα χρόνια ο Δούξ δεν άρπασε ποτέ την θέσι του. 'Ο καυμένος!... Σήην θέσι εκείνη ξεφύχθηκε... και με τι τρόπο!...

Ο γέρο δασοφύλακας άναστή- ναζε βιαστικά δύο-τρεις φορές κι έξολούθησε:

— Έχουν περάσει από τότε δέκα χρόνια!...

Την εποχή εκείνη τριγύριζαν εδώ στα γύρω δάση δύο τρομεροί λαθροθή- ρες, οι

Μαχί, πατέρας και γι- ούς, δύο κ τ ή ν η μ α λ ο ν π ι ρ ά δ η ρ ω π ο ι, πάντοτε μεθυσμένοι, πάντοτε άποραιομέ- νοι να κάνουν το μεγαλύτερο έγκλημα για την πιο άσημαντη άρροφή. Ίχαν άφανίσει κυριο- λεκτικώς τα ζώα του δάσους που είχα στην επίβλεψή μου.

Ένα πρωί, καθώς έβγαίνα απ' το σπίτι μου, άκουσα έναν πυρο-βολισμό απ' το άντικρυνό σύδεν-τρο και συγχρόνως μια σφαίρα πέρασε σβρίζοντας δίπλα στο κεφάλι μου και μου γρατζούνισε ελαφρά το μάγουλο. Δεν μεδύνει άμφι-βολία ότι η σφαίρα εκείνη προω-ριζότανε για μένα. 'Ωρμησα προς τα έμπρός άνολγοντας τα φυλλώ-ματα και είδα, σε άπόστασι είκο-σι δημάτων τούς Μαχί, πατέρα και γιού. 'Ο γιός είχε πάσει πρηγής και ξαναγύριζε το δπλο του—αυτός είχε πυροβολήσει—κι' ο πατέρας εκείνη άκριβώς την στιγμή σκόπευε καταπάνω μου για να με ρίξη.

Σήκωσα άσπρα-πιώς το δπλο μου, σκόπευα και πυροβόλησα. 'Ο γέρος έπεσε 'Όταν τελείωνα την περιστά- σι

νός αν λυπημένος απ' την κου-βίνα και—αυτός που άλλοτε ήταν αδύναμος αλγής—έβγαίνει μια στιγμή έξω και ξαναγύριζε άμ-μεσα, έπειτα στήλωνόταν μπρο-στά μου και με ακουμπούσε με το ένα πόδι του σαν να μου λέγε: «Έλα σήκω, φύγε από κει! 'Βρε πάλι η σειρά μου...»

Αυτο δώδεκα χρόνια ο Δούξ

τας μια βαρεία διασθήμια. Προ-τού προφθάσω να ξαναρίξω ο γιός πετάχθηκε όρθιος, φορτώ-θηκε στον ώμο τον πληγωμένο πατέρα του και έγινε άφαντος. 'Έπειτ' από λίγες μέρες ο γέ-ρο Μαχί πέθανε και άμέσως μετά την κηδεία του, ο γιός του έ-φυγε απ' το χωριό.

Νόμιζα πως δεν θα τον ξανά-δωπα πειά στη ζωή μου. 'Αλλά είχα κάνει λάθος.

Θα είχε περάσει ως ένας χρό-νος απ' τον θάνατο του γέρου, όταν ένα βράδυ καταιγίδος τρο-μερής άκουσα τα σκυλλιά μου που έμεναν απ' έξω, να ουρλιά-ζουν προς την διεύθυνσι του δά-σους. Σηκώθηκα, άνοιξα και είδα έναν άνθρωπο που τριγύριζε με χίλιες δυο προφυλάξεις γύρω απ' το σπίτι. Μόλις μ' άκουσε ν' ά-νοίγω το παράθυρο, έτρεξε να φύγη, αλλά εκείνη την στιγμή έιαμφε μια άστραπή και στη λάμψη της τον άναγνώρισα. 'Η- τών ο γιός του γέρο Μαχί. Του φώναξα μερικώς φοβός, τον προκάλεσα να γυρίση να με τη- ρή σ ο μ ε, αλλά έ

καίνοσ χωρίς ν' άπαντή- ση τί- π ο τ ε π ρ ο χ ώ ρ η σ ε και χ ά θ η κ ε

μέσ' στο δάσος. Την άλλη μέρα, όταν ξημέρωσε έκανα έλο το δάσος άνω-κάτω για να τον βρω, αλλά δεν μπόρε-σα να τον άνακαλύψω. Σκέφθηκα ότι θα ξαναφύγε πάλι από τον τόπο. 'Αλλά και πάλι είχα κάνει λάθος.

Το ίδιο βράδυ ενώ νανούριζα το παιδί μου ήρθε ένας άγγελιο-φόρος απ' τον πύργο και μου είπε ότι ο άφεντικός μου, ο κόμης, με παρακαλούσε να πεταχθώ μια στιγμή ως τον πύργο.

Άφησα τον Δούξ να νανουρί-ση το παιδί, κλείδωσα την πόρτα κι' έφυγα.

Ο κόμης είχε άποραιοσει ξαφνικά να όργανώσει ένα κυνηγι- γιά το πρωί και με κράτησε πολ-λή ώρα κοντά του για να κανονί-σουμε τις λεπτομέρειες. 'Όταν κατόρθωσα να φύγω απ' τον πύργο είχα νυ- χιώσει πειά για καλά, κι' έφερε φιλή δρο-χούλα Βιζόμουνα λοι- πόν να φθάσω μια όρ' άρχήτερα στο

σπίτι μου. 'Όταν πέρασα τα «σταυροδρόμια των λύκων», τα σκυλλιά μου άρ- χισαν να ουρλιάζουν πένθιμα. Τα ουρλιάσματα εκείνα μου φε-ραν άπαίσιον προαισθήματα. Ρίγη τρομερά διέτρεχαν το κορμί μου, κι' έγώ που δεν έχω φοβηθή ποτέ στην ζωή μου έτρεμα σαν μικρό παιδί που άντικρύζει ένα φάν-τασμα.

Έτρεμα γιατί έννοιωθα ότι κάτι το φοβερό, κάτι το άνεπα- νόρωτο μου είχε συμβή.

Καθώς περνούσα το ρεματάκι, όπου τον περασμένο χρόνο—την ίδια μέρα άκριβώς—είχα σκοτώ-σει τον γέρο Μαχί, μου φάνηκε πως άκουσα ένα γέλιο σαρκά-στικό. 'Εδίωξα άκόμη περισσότε-ρο το όχημα μου.

Έπί τέλους έφθάσα... Μόλις όμως άντικρύσα το σπίτι μου, το αίμα πάγωσε στις φλέβες μου. 'Η πόρτα ήταν σπασιμένη και διά-πλατα άνοιχτή. 'Ωρμησα μέσα και με το πρώτο βήμα που έκανα σκόνηταφα σ' ένα κορμί που κοι-τοταν άκίνητο κατά γής. 'Εν- νοιωθα πως μου φεγγε το κεφάλι ήταν το πτώμα του καυμένου μου χαιριέ. Τρελλός πετ' απ' τον δρόμο, άρχισα να φωνάζω το παι-δί μου, αλλά δεν άκουσα καμιά απάντησι. Τρέχω στην κουβίνα... Το καυμένο το παιδί μου... το παιδάκι μου... έπλεε στο αίμα του!... 'Επείσα δίπλα του άμλη-τος, άδάκρυτος, άσυγκίνητος, σαν έξη πληγές του. Προσπάθησα να τίς δώσω, να σταματήσω το αίμα... Μάταιος κόπος. Το κορμάκι του ήταν κρύο, παγωμένο... το παιδί μου είχε πεθάνει. 'Εννοιωσα τέ- τοιους πόνους μέσα στην καρδιά μου ώστε σκέφθηκα ν' αυτο-κτονήσω...

Έπειτα έκει άκίνητος πολλή όρ', έπειτα ξαφνικά τινάχθηκα δεν βάρ'ν πολυ μακριά και βγή-κx τρέχοντας μαζί με όλα τα σκυλλιά μου. 'Ωρμησα μέσ' στο δάσος, σαν τρελλός, τρέχοντας σαν λυσσασμένος, σκοντάφτοντας στις πέτρες και στα δέντρα...

«'Ε! 'Εκείνη η νύχτα!... 'Εκεί-νη η νύχτα!... Φώναζε διαρκώς τον Μαχί όσο μπορούσα πιο δυνατά, τον προ-καλούσα και του έλεγα:

— Έλα λοιπόν. Δε θα σε χτυ-πήσω με το τουφέκι μου. Δεν έχω μαζί μου παρά μόνο το μα-χαίρι μου!... Μα έλα λοιπόν!... Κι' έτρεχα διαρκώς γευπώντας αλύπητα τα σκυλλιά μου που δεν κατόρθωναν να τον βρουν.

Έτρεφα έλη εκείνη τη νύχτα.

Έτρεφα γιατί έννοιωθα ότι κάτι το φοβερό, κάτι το άνεπα- νόρωτο μου είχε συμβή.

Καθώς περνούσα το ρεματάκι, όπου τον περασμένο χρόνο—την ίδια μέρα άκριβώς—είχα σκοτώ-σει τον γέρο Μαχί, μου φάνηκε πως άκουσα ένα γέλιο σαρκά-στικό. 'Εδίωξα άκόμη περισσότε-ρο το όχημα μου.

Έπί τέλους έφθάσα... Μόλις όμως άντικρύσα το σπίτι μου, το αίμα πάγωσε στις φλέβες μου. 'Η πόρτα ήταν σπασιμένη και διά-πλατα άνοιχτή. 'Ωρμησα μέσα και με το πρώτο βήμα που έκανα σκόνηταφα σ' ένα κορμί που κοι-τοταν άκίνητο κατά γής. 'Εν- νοιωθα πως μου φεγγε το κεφάλι ήταν το πτώμα του καυμένου μου χαιριέ. Τρελλός πετ' απ' τον δρόμο, άρχισα να φωνάζω το παι-δί μου, αλλά δεν άκουσα καμιά απάντησι. Τρέχω στην κουβίνα... Το καυμένο το παιδί μου... το παιδάκι μου... έπλεε στο αίμα του!... 'Επείσα δίπλα του άμλη-τος, άδάκρυτος, άσυγκίνητος, σαν έξη πληγές του. Προσπάθησα να τίς δώσω, να σταματήσω το αίμα... Μάταιος κόπος. Το κορμάκι του ήταν κρύο, παγωμένο... το παιδί μου είχε πεθάνει. 'Εννοιωσα τέ- τοιους πόνους μέσα στην καρδιά μου ώστε σκέφθηκα ν' αυτο-κτονήσω...

Έπειτα έκει άκίνητος πολλή όρ', έπειτα ξαφνικά τινάχθηκα δεν βάρ'ν πολυ μακριά και βγή-κx τρέχοντας μαζί με όλα τα σκυλλιά μου. 'Ωρμησα μέσ' στο δάσος, σαν τρελλός, τρέχοντας σαν λυσσασμένος, σκοντάφτοντας στις πέτρες και στα δέντρα...

«'Ε! 'Εκείνη η νύχτα!... 'Εκεί-νη η νύχτα!... Φώναζε διαρκώς τον Μαχί όσο μπορούσα πιο δυνατά, τον προ-καλούσα και του έλεγα:

— Έλα λοιπόν. Δε θα σε χτυ-πήσω με το τουφέκι μου. Δεν έχω μαζί μου παρά μόνο το μα-χαίρι μου!... Μα έλα λοιπόν!... Κι' έτρεχα διαρκώς γευπώντας αλύπητα τα σκυλλιά μου που δεν κατόρθωναν να τον βρουν.

Έτρεφα έλη εκείνη τη νύχτα.

ΕΘΙΜΑ ΑΠΟΛΙΤΙΣΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΜΙΑ ΑΓΡΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΘΗΡΙΟΜΑΧΙΑ

Ένα άπαίσιον έθιμο στη Μογγολία. Άνθρωποι που μονομαχούν με λεοντάρια και τίγρεις. 'Ο άυτοκρά-τωρ που παρακολουθεί τις θηριομαχίες για να κάμη κέφι και να άνοιξη ή όρεξή του. Τι άφήγεται ένας περιηγητής που είχε έπισκεφθή τα μέρη εκείνα.

Η περιόφημος ταυρομαχίας της 'Ισπανίας, έναντίον των όποιων τόσες φορές είχα ξεγερωθή ή ψυ-χή του πολιτισμέ-νου κόσμου, εί-νε άθωότατα σπός, όταν συγ-κριθούν με τις άπαίσιες θηριομα-χίες, που μέχρι πρό έλαχίστου άκόμη έτών έγινόντουσαν σε με-ρικούς άνατολικούς λαούς και κυ-ρίως στους Ταταρομογγόλους.

Τρομερές ιστορίες πάλις μετα-ξύ άνθρώπων και άγριων θηρίων τίγρεων, λεονταρίων κλπ. κλπ. άναφέρουν οι διάφοροι περιηγη-ται των μερών εκείνων. 'Η μονα-δική διασκέδαση όχι μόνον του άπολιτίστου όχλου αλλά και των άδίκων και του άυτοκράτορος ή-ταν να συγκροτούν κάθε τόσο τε-λετές για ν' άπολαύσουν το θέα-μα του άλληλοσπαργμού άνθρώ-που και τίγρεως, που τόσο εύχα-ριστούσε άλλους και τους Ρωμαίους.

Ίδου τι γράφει σχετικά κά-ποιος Έυρωπαίος περιηγητής, ο όποιος έτυχε κατά τ' τέλη του περασμένου αιώνος να ταξιδέψη στη Μογγολία και να παραστή μάρτυς σε μια απ' αυτές τις φοι-καλές τελετές.

Έπιλοξενείτο στα άνάκτορα του άυτοκράτορος της Μογγολίας, του Χοράμ Σάχ, όταν ένα πρωί ένας άδίκος τον έκάλεσε να πα-ρασταθ' σε μια έξαιρετική... ά-πολαυστική παράσταση, όπου θα παρίστατο και ο ίδιος ο άυτοκρά-τωρ.

Έπρόκειτο περί μιας τρομε-ρής... Τήν αυγή πειά σοριάσθηκα κατά γής άποκαωμένος. Έκει με βρήκαν οι άνθρωποι του πύ-ργου και με τις περιποιήσεις τους κατόρθωσαν να με συνέφρουν στις αίσθήσεις μου.

Έθαφα τον καυμένο τον Δούξ δίπλα στο σπίτι μου. Το δυστυ-χιμένο το μικρό μου κοιμόταν πειά μέσα στον τάφο της μητέρας του κι' έγώ έμεινα μόνος πειά στον κόσμο... 'Όσο για τον δολο-φόνο δεν τον ξαναβρήκα... Έχουν περάσει από τότε δέκα χρόνια αλλά τον περιμένω πάντοτε...

Έτσι τελείωσε την ιστορία του ο φίλος μου ο δασοφύλακας σφιγ-γοντας τρομακτικά τις γροθιές του και γελώντας ένα γέλιο άπαίσιον.

οής πάλις μεταξύ λεονταρίου και τίγρεως. Πολλές φορές, λέει, κα-τά το διάστημα αυτού του άπαι-σίου παλαίματος είδε τον άυτο-κράτορα να φέρνη την παλάμη του στο στήθος του από υπέρτα-τη εύχαρίστηση και ν' αφήνη κά-θε τόσο έναν άλλόκοτο γκυλλισμό χαράς.

Τα δύο θηρία άφου έπαίρναν φόρα και όρμούσαν άκράτητα τί ένα κατά το άλλο σπαράζον-ταν με άφάνταστη λύσσα. 'Ηταν λέει, κάτι άπεργραπτό τα μουγ-χίσματα τους και τα κρύα τρο-χίσματα των δοντιών τους που αί-μοσταζαν. Έπί μια ώρα πύλευαν χωρίς να ύποχωρή ήτις το ένα όβις το άλλο, ως π' στο τέλος έπεσαν και τα δύο άποκαωμένα,

Ο λαός άρχισε να ζητωκραυ-γάζη το νέο Χάιν. Έκείνος πα-ρουσιάστηκε στον άυτοκράτορα, λήποντας από ύπερφάνεια και χαρά. Μα ο Σάχης Χοράμ που είχε άντιληφθή το τέχνασμα του θηριομάχου, του είπε χαμογελών-τας πικρά:

— 'Ομολογώ ότι είσαι γενναί-ος και έπολέμησες γενναία. Δεν έφρόνησες όμως σαν τίλιος άν-θρώπος γιατί μεταχειρίστηκες όπλο άνηγορευμένο κι' έτσι έδο-λοφώνησες το λεοντάρι.

Αμέσως ύστερα ο Χοράμ σάχ διέταξε και άνοιξαν την κουλιά του δυστυχιμένου θηριομάχου και τον φόρτωσαν σ' έναν έλέ-φαντα και τον περνούσαν σ' άλλη την πόλη για παραδειγματι-σμό.

Σε λίγο ο άυτοκράτωρ διέταξε τη συνέχιση της παραστάσεως. Μήκε ο δεύτερος θηριομάχος,

γενναίότητα να παλαίψη μ' ένα άπό τα δύο θηρία και να το κα-ταβάλη, δ αυτό όρώς υπόσχεται να τον διορίση Χάιν (διοικητή) στη μεγαλύτερη έπαρχία του Βα-σιλείου του.

Η πρόταση ήταν έξαιρετικά δελεαστική. Οι συγκεντρωμένοι έ-καί Μογγόλοι κύταζαν τα θηρία και άναμετρούσαν νοερά τη δύ-ναμή τους. Τέλος παρουσιάστη-καν τρεις άπό το πλήθος εκείνο, πρόθυμοι να μονομαχήσουν με τα θηρία, που στο μεταξύ είχαν άρκετά αναλάβει άπό την κου-ρίση τους. Οι όροι της μονομα-χίας ήταν να μη γίνη χρήση άλ-λου όπλου έκτός άπό άσπίδα και έστους.

Σε λίγο διετάρχη ή έναρξη του άγώ ος. Μήκε ο πρώτος θηριομάχος, ο όποιος ζήτησε να παλαίση με το λεοντάρι. 'Όταν το θηρίο τον είδε νάνοιγη το σιδι-ρόσφαχο περιβολο και να μπαί-νη, όρμησε κατά πάνου του με λύσσα. 'Ο Μογγόλος κατόρθωσε ν' το άποκρούση μ' έπίδειξη και ν' το πληγώσει. Πιό έξα-γοώμενος τότε το θηρίο τινάχθη-κε και τον άρπαξε άπό το σβέρο.

Λίγο άκόμη και θα τον είχε σπα-ράξει, μα ο θηριομάχος, που δεν είχε χάσει καθόλου την ψυχραι-μία του έσυρε κρυφά άπό τη μέ-ση του ένα μαχαίρι και χτύπησε το λεοντάρι θανάσιμα στην κοι-λιά.

Οι «ΑΓΕΟΓΡΑΦΗΤΟΙ» Οι Έλληνες χαρακτηρίζομε-θα—και δεν είναι φίμα—ως έ-ξαιρετικά άγεωγράφητοι άνθρω-ποι.

«Ας παρηγορηθούμε!... 'Υπαρ-χουν και άλλοι λαοί τούς όποι-ους υπερβαίνουμε στις γεωγρα-φικές γνώσεις. Και αυτοί είναι οι... Κορέαται.

Οι «Λόγιοι» της Κορέας ίσχυ-ρίζονται ότι δώδεκα χιλιάδες άποσταλείται άπό όδυσσέντα χι-λιες. 'Ο λαός έμεις δεν τούς πι-στεύει. Τούς άντιτάσσει μάλι-στα το άκατομάχητο έπιχειρ-ημα ότι αν ο κόσμος άπαρ-τίζονταν άπό τόσες πολλές χώ-ρες που λένε οι «Λόγιοι», δε θα πρόφτανε ο ήλιος να τίς... φω-τίζη!

Σε λίγο ο άυτοκράτωρ διέταξε τη συνέχιση της παραστάσεως. Μήκε ο δεύτερος θηριομάχος,

ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΛΟΠΟΔΥΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΗΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΡΣΕΔΕΣ Ή ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η μαριερίτα τον έβλεπε σ' ένα σαλόνι και τον άφισε να περιμένει. Ένα πολύφωτο ήλεκτρικό στη μέση φώτιζε ζωηρά μια παλιά και σερνή έπιπλαση. Τίποτα τό καινούργιο δεν υπήρχε καί μέσα. Μά και τίποτα τό φανερατερό, τό πρόστυχο.

Δέν περίμενε πολύ. Μιά πόρτα άνοιξε και μία κυρία παρουσιάστηκε. Ποιά ήταν πάλι;

Ο Άγης τρώμαζε τή γνώριση. Κι' όμως ήταν ή ίδια, ή πρωινή Μερσεδες. Μόνο πού δεν ήταν πια ντυμένη σά μαθήτρια. Οι μπούκλες είχαν γίνει ένας μικρός κόσμος, κορφομένους πίσω χαηλά, κατά τή μόδα της εποχής. Κι' όλο τό κορμί, απ' τό λαιμό ως τό πόδια, τό σκέπαζε μια σκούρα όρμπα μέ ντυνιέλες, πού τό πλαστιά της ρανίγια έφταναν κάτω απ' τούς άγκώνες. Σκούλη κατένευ. Μόνο ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι και μιά... βέρα, μια χοντρο βέρα, πού ο Άγης τήν πρόσδεε άμέσως.

Ζεις είστε λοιπόν ή κυρία Έλβιρα; της είπε χαμογελώντας, ένώ τού έδινε τό χέρι της.

Έγώ, γέμ, τού άποκρίθηκε μέ τό μελαγχολικό της χαμόγελο, τό ίδιο πάντα. Η μαριερίτα σάς είχε τ' όνομά μου... τό άληθινό. Δέν είχε καλύψει πού τό μάθατε έτσι απλά, πού τήν άσας τό λέγα τώρα έγώ μ' έπιστημέτση;

Έχετε όμως νά μου πείτε πολλά άλλα πράγματα, είπε ο Άγης.

Ναι, θά σάς τό πω όλο, σάς τό ύποσέχθηκα... Καθήσεται όμως πρώτα... Πώς περάσατε τις ώρες σας από τό μεσημέρι;

Εκάθισα σέ μιά πολυθρόνα, κοντά στήν άκρη τού καναπέ όπου είχε καθίσει άκνη και της διηγήθηκε όλα όσα είχε κάνει από τή στιγμή πού τήν άφισε: Τό τηλεγράφημα πού έστειλε στους δικούς του, τό χρήματα πού πήρε από τήν Τράπεζα και τό κατέθεσε πάλι εκεί, τήν περιόδεα, τέλος, μέ τούς φίλους του, πού ελθε κι έπαθε νά τους ξεφύγει.

Γιά νά μάθησουν, της είπε μέ γέλιο, άναγκάστηκα νά τους πω ψευδάρια, πώς είχα ραντεβού μέ μιά φίλη πού τήν έπισσα σέ τό δρόμο! Άλλά τότε τήν έλα τή θέλησαν νά μ' άποδορίσουν. Φυρήθηκαν μέν έβαλε ή Συμπορία κανένα κορίτσι γιά νά μέ παρασύρει. Έπιτέλους άπαίτησαν νά τούς πω σέ ποιά δρόμο κάθεται ή... ή φίλη μου. Τους είπα σέ τό δρόμο σας. Και τότε μόνο ήσυχάσαν κάπως και άμνησαν. Πιραζαί, έλάθηκα, πού τούς είπα πώς θά έρχομουν στήν άδον Μουρίλλου.

Οχι; καθόλου! άποκρίθηκε ή Έλβιρα. Δέν καθόμαι μόνο έγώ σ' αυτό τό δρόμο...

Χαίρω πού δίν έμαρα καρδιά γιόφρα. Και σεις... πώς περάσατε από τό μεσημέρι;

Άλήθεια; χαμογέλασε ή Έλβιρα. Θέλατε νά σάς πω πού ήμνα, τί είπα και τί έμαρα ατέες τις έξη ώρες...

Παργενόν! Δέ όλχα τέτοια ά-έταση! Έννοω... έτι μ' ένδια-φράει. Είπατε τίποτα γιά μένα σέ τόν Μινέλα... Σάς είπα ατέες...

Ο, πούλά! Και πούτα-πρώτα πού έδηλάσα καθόρα, έτι δέν έννοώ νά σάς άναχτήση πού, ατέ ατέος, ατέος κανόνας. Και τόν άπεφούσα

νά διαβιβάση σ' όλους τήν άξίωσή ήλθα;

Και πάλι σάς άπορροχιστώ! Πού θά θά έαχασα πού; σέ σάς χω-στώ... τή σπηρία μου!

Μή μεγαλοποιείτε. Η καλή σας τύχη σάς βοήθησε περισσότερο από μένα...

Η καλή μου τύχη, ήταν νά-παντήσω σάς... ως Μερσεδες. Άν-τόναινα στή θέση σας μιά άλλη...

Ο! καθορίσα, στή θέση μου. θά έκινούσα τό φέρισμό σας! Ο άνθρωπος βόσκαι πάντα...

Πού έλθε; Η καλή μου τύχη, ήταν νά-παντήσω σάς... ως Μερσεδες. Άν-τόναινα στή θέση σας μιά άλλη...

Ο! καθορίσα, στή θέση μου. θά έκινούσα τό φέρισμό σας! Ο άνθρωπος βόσκαι πάντα...

Πού έλθε; Η καλή μου τύχη, ήταν νά-παντήσω σάς... ως Μερσεδες. Άν-τόναινα στή θέση σας μιά άλλη...

Ο! καθορίσα, στή θέση μου. θά έκινούσα τό φέρισμό σας! Ο άνθρωπος βόσκαι πάντα...

Πού έλθε; Η καλή μου τύχη, ήταν νά-παντήσω σάς... ως Μερσεδες. Άν-τόναινα στή θέση σας μιά άλλη...

Ο! καθορίσα, στή θέση μου. θά έκινούσα τό φέρισμό σας! Ο άνθρωπος βόσκαι πάντα...

Πού έλθε; Η καλή μου τύχη, ήταν νά-παντήσω σάς... ως Μερσεδες. Άν-τόναινα στή θέση σας μιά άλλη...

Ο! καθορίσα, στή θέση μου. θά έκινούσα τό φέρισμό σας! Ο άνθρωπος βόσκαι πάντα...

Πού έλθε; Η καλή μου τύχη, ήταν νά-παντήσω σάς... ως Μερσεδες. Άν-τόναινα στή θέση σας μιά άλλη...

Ο! καθορίσα, στή θέση μου. θά έκινούσα τό φέρισμό σας! Ο άνθρωπος βόσκαι πάντα...

Πού έλθε; Η καλή μου τύχη, ήταν νά-παντήσω σάς... ως Μερσεδες. Άν-τόναινα στή θέση σας μιά άλλη...

Ο! καθορίσα, στή θέση μου. θά έκινούσα τό φέρισμό σας! Ο άνθρωπος βόσκαι πάντα...

Πού έλθε; Η καλή μου τύχη, ήταν νά-παντήσω σάς... ως Μερσεδες. Άν-τόναινα στή θέση σας μιά άλλη...

Ο! καθορίσα, στή θέση μου. θά έκινούσα τό φέρισμό σας! Ο άνθρωπος βόσκαι πάντα...

Πού έλθε; Η καλή μου τύχη, ήταν νά-παντήσω σάς... ως Μερσεδες. Άν-τόναινα στή θέση σας μιά άλλη...

Ο! καθορίσα, στή θέση μου. θά έκινούσα τό φέρισμό σας! Ο άνθρωπος βόσκαι πάντα...

Πού έλθε; Η καλή μου τύχη, ήταν νά-παντήσω σάς... ως Μερσεδες. Άν-τόναινα στή θέση σας μιά άλλη...

Ο! καθορίσα, στή θέση μου. θά έκινούσα τό φέρισμό σας! Ο άνθρωπος βόσκαι πάντα...

Πού έλθε; Η καλή μου τύχη, ήταν νά-παντήσω σάς... ως Μερσεδες. Άν-τόναινα στή θέση σας μιά άλλη...

Ο! καθορίσα, στή θέση μου. θά έκινούσα τό φέρισμό σας! Ο άνθρωπος βόσκαι πάντα...

Πού έλθε; Η καλή μου τύχη, ήταν νά-παντήσω σάς... ως Μερσεδες. Άν-τόναινα στή θέση σας μιά άλλη...

— Θά σάς τή διηγήθώ. Έγώ τό λόγο μου πού θά τό κάρω. Πρέπει, είναι άνάγκη.

Κι' ή Έλβιρα Γκομεζ διηγήθηκε σέ τήν Άγνη τήν ιστορία της.

Ήταν προγαμιακός κόνη Τραπε-ζιτή, αλλά Τραπεζιτή πού δέν τόν έλεγαν Δόν Ροδρίγο και πού ποτέ δέν άχρημακόπησε και δέν έφυλακί-σθηκε γιά χρέη... Παθαίνοντας πού λίγων έτών, είχε άφαιρε στήν

χώρα του και στήν πό-ρη του μιά πολύ καλή περιουσία.

Η Έλβιρα ήταν τότε παιδί ούλο. Άλλά πρίν μεγαλώση καλά-πολο, άρχισαν νά τήν τρυφώ-ζουν και νά τήν υψοφούν.

Ήταν δέν ήταν δεκα-πέντε χρό-νών, όταν άγνώριστόν όλοθρονα, τόν Ζοζέ Γκομεζ...

Μαρούς ούς συγγενή της μπερσεδες, είχε γυρίσει κίτο τόν κοινό στή Μαδρίτη...

— Δέ τότε έ-πες σέ τόν Έ-ξωτετικό, — και πήγε νά τήν ίδι. Η άπορροχιστής κορης της τού έμαρε, φρίν εταί, μεγάλη έ-κπωση...

Από τό σπύ-τις «θεί-ας» δέν είχε πείρα έσολ-λημό. Όταν έπαθε πόλι-στα και τήν περιουσία, καλοκάθησε στή Μαδρί-τη, ένώ είχε

σκούπ νά έαναφύγη. Γιατ' είχε κα-νέ σχέδια πού δέν άφηναν νά τάφα-νερσώη: Ζήτης τήν Έλβιρα σέ γυμ-νο. Η μαριερίτα συγγέναι δέν ήταν κανένα έρμώδιο. Η άνειπάθεια έ-μας πού έαράχης είχ' έλσάνθει γι' αυτόν ή κόρη, ήταν σοβρά. Δέν ή-θελε γι' άντρα της ή Έλβιρα αυτόν τόν μεγάλο, — ήταν δεκαπέντε τοιαύ-τιστο χρόνια μεγαλειότερος της, — πού έμνησένε τήν άπορροχία του ή σκλη-ρή, ή άγρια λάμψη δού άλλόκοτον πατιών. Δέν πού φαίνεται καλος άνθρωπος, έλεγε. Δέν τόν άγαπά, δέν μικρό νά τόν άγαπήσώ! —

Μά έκείνος σέ λατρεύει, της έλεγε ή μαριερίτα της πού τό ήθελε. Κι' δέν είναι καθόλου κακός άνθρωπος, σού φαίνεται. Έπειτα ίνε νους τού κόσμου, έχει λαμπρές σχέσεις, θά σέ

σκούπ νά έαναφύγη. Γιατ' είχε κα-νέ σχέδια πού δέν άφηναν νά τάφα-νερσώη: Ζήτης τήν Έλβιρα σέ γυμ-νο. Η μαριερίτα συγγέναι δέν ήταν κανένα έρμώδιο. Η άνειπάθεια έ-μας πού έαράχης είχ' έλσάνθει γι' αυτόν ή κόρη, ήταν σοβρά. Δέν ή-θελε γι' άντρα της ή Έλβιρα αυτόν τόν μεγάλο, — ήταν δεκαπέντε τοιαύ-τιστο χρόνια μεγαλειότερος της, — πού έμνησένε τήν άπορροχία του ή σκλη-ρή, ή άγρια λάμψη δού άλλόκοτον πατιών. Δέν πού φαίνεται καλος άνθρωπος, έλεγε. Δέν τόν άγαπά, δέν μικρό νά τόν άγαπήσώ! —

Μά έκείνος σέ λατρεύει, της έλεγε ή μαριερίτα της πού τό ήθελε. Κι' δέν είναι καθόλου κακός άνθρωπος, σού φαίνεται. Έπειτα ίνε νους τού κόσμου, έχει λαμπρές σχέσεις, θά σέ

σκούπ νά έαναφύγη. Γιατ' είχε κα-νέ σχέδια πού δέν άφηναν νά τάφα-νερσώη: Ζήτης τήν Έλβιρα σέ γυμ-νο. Η μαριερίτα συγγέναι δέν ήταν κανένα έρμώδιο. Η άνειπάθεια έ-μας πού έαράχης είχ' έλσάνθει γι' αυτόν ή κόρη, ήταν σοβρά. Δέν ή-θελε γι' άντρα της ή Έλβιρα αυτόν τόν μεγάλο, — ήταν δεκαπέντε τοιαύ-τιστο χρόνια μεγαλειότερος της, — πού έμνησένε τήν άπορροχία του ή σκλη-ρή, ή άγρια λάμψη δού άλλόκοτον πατιών. Δέν πού φαίνεται καλος άνθρωπος, έλεγε. Δέν τόν άγαπά, δέν μικρό νά τόν άγαπήσώ! —

Μά έκείνος σέ λατρεύει, της έλεγε ή μαριερίτα της πού τό ήθελε. Κι' δέν είναι καθόλου κακός άνθρωπος, σού φαίνεται. Έπειτα ίνε νους τού κόσμου, έχει λαμπρές σχέσεις, θά σέ

σκούπ νά έαναφύγη. Γιατ' είχε κα-νέ σχέδια πού δέν άφηναν νά τάφα-νερσώη: Ζήτης τήν Έλβιρα σέ γυμ-νο. Η μαριερίτα συγγέναι δέν ήταν κανένα έρμώδιο. Η άνειπάθεια έ-μας πού έαράχης είχ' έλσάνθει γι' αυτόν ή κόρη, ήταν σοβρά. Δέν ή-θελε γι' άντρα της ή Έλβιρα αυτόν τόν μεγάλο, — ήταν δεκαπέντε τοιαύ-τιστο χρόνια μεγαλειότερος της, — πού έμνησένε τήν άπορροχία του ή σκλη-ρή, ή άγρια λάμψη δού άλλόκοτον πατιών. Δέν πού φαίνεται καλος άνθρωπος, έλεγε. Δέν τόν άγαπά, δέν μικρό νά τόν άγαπήσώ! —

Μά έκείνος σέ λατρεύει, της έλεγε ή μαριερίτα της πού τό ήθελε. Κι' δέν είναι καθόλου κακός άνθρωπος, σού φαίνεται. Έπειτα ίνε νους τού κόσμου, έχει λαμπρές σχέσεις, θά σέ

σκούπ νά έαναφύγη. Γιατ' είχε κα-νέ σχέδια πού δέν άφηναν νά τάφα-νερσώη: Ζήτης τήν Έλβιρα σέ γυμ-νο. Η μαριερίτα συγγέναι δέν ήταν κανένα έρμώδιο. Η άνειπάθεια έ-μας πού έαράχης είχ' έλσάνθει γι' αυτόν ή κόρη, ήταν σοβρά. Δέν ή-θελε γι' άντρα της ή Έλβιρα αυτόν τόν μεγάλο, — ήταν δεκαπέντε τοιαύ-τιστο χρόνια μεγαλειότερος της, — πού έμνησένε τήν άπορροχία του ή σκλη-ρή, ή άγρια λάμψη δού άλλόκοτον πατιών. Δέν πού φαίνεται καλος άνθρωπος, έλεγε. Δέν τόν άγαπά, δέν μικρό νά τόν άγαπήσώ! —

Μά έκείνος σέ λατρεύει, της έλεγε ή μαριερίτα της πού τό ήθελε. Κι' δέν είναι καθόλου κακός άνθρωπος, σού φαίνεται. Έπειτα ίνε νους τού κόσμου, έχει λαμπρές σχέσεις, θά σέ

σκούπ νά έαναφύγη. Γιατ' είχε κα-νέ σχέδια πού δέν άφηναν νά τάφα-νερσώη: Ζήτης τήν Έλβιρα σέ γυμ-νο. Η μαριερίτα συγγέναι δέν ήταν κανένα έρμώδιο. Η άνειπάθεια έ-μας πού έαράχης είχ' έλσάνθει γι' αυτόν ή κόρη, ήταν σοβρά. Δέν ή-θελε γι' άντρα της ή Έλβιρα αυτόν τόν μεγάλο, — ήταν δεκαπέντε τοιαύ-τιστο χρόνια μεγαλειότερος της, — πού έμνησένε τήν άπορροχία του ή σκλη-ρή, ή άγρια λάμψη δού άλλόκοτον πατιών. Δέν πού φαίνεται καλος άνθρωπος, έλεγε. Δέν τόν άγαπά, δέν μικρό νά τόν άγαπήσώ! —

Μά έκείνος σέ λατρεύει, της έλεγε ή μαριερίτα της πού τό ήθελε. Κι' δέν είναι καθόλου κακός άνθρωπος, σού φαίνεται. Έπειτα ίνε νους τού κόσμου, έχει λαμπρές σχέσεις, θά σέ

σκούπ νά έαναφύγη. Γιατ' είχε κα-νέ σχέδια πού δέν άφηναν νά τάφα-νερσώη: Ζήτης τήν Έλβιρα σέ γυμ-νο. Η μαριερίτα συγγέναι δέν ήταν κανένα έρμώδιο. Η άνειπάθεια έ-μας πού έαράχης είχ' έλσάνθει γι' αυτόν ή κόρη, ήταν σοβρά. Δέν ή-θελε γι' άντρα της ή Έλβιρα αυτόν τόν μεγάλο, — ήταν δεκαπέντε τοιαύ-τιστο χρόνια μεγαλειότερος της, — πού έμνησένε τήν άπορροχία του ή σκλη-ρή, ή άγρια λάμψη δού άλλόκοτον πατιών. Δέν πού φαίνεται καλος άνθρωπος, έλεγε. Δέν τόν άγαπά, δέν μικρό νά τόν άγαπήσώ! —

Μά έκείνος σέ λατρεύει, της έλεγε ή μαριερίτα της πού τό ήθελε. Κι' δέν είναι καθόλου κακός άνθρωπος, σού φαίνεται. Έπειτα ίνε νους τού κόσμου, έχει λαμπρές σχέσεις, θά σέ

σκούπ νά έαναφύγη. Γιατ' είχε κα-νέ σχέδια πού δέν άφηναν νά τάφα-νερσώη: Ζήτης τήν Έλβιρα σέ γυμ-νο. Η μαριερίτα συγγέναι δέν ήταν κανένα έρμώδιο. Η άνειπάθεια έ-μας πού έαράχης είχ' έλσάνθει γι' αυτόν ή κόρη, ήταν σοβρά. Δέν ή-θελε γι' άντρα της ή Έλβιρα αυτόν τόν μεγάλο, — ήταν δεκαπέντε τοιαύ-τιστο χρόνια μεγαλειότερος της, — πού έμνησένε τήν άπορροχία του ή σκλη-ρή, ή άγρια λάμψη δού άλλόκοτον πατιών. Δέν πού φαίνεται καλος άνθρωπος, έλεγε. Δέν τόν άγαπά, δέν μικρό νά τόν άγαπήσώ! —

Μά έκείνος σέ λατρεύει, της έλεγε ή μαριερίτα της πού τό ήθελε. Κι' δέν είναι καθόλου κακός άνθρωπος, σού φαίνεται. Έπειτα ίνε νους τού κόσμου, έχει λαμπρές σχέσεις, θά σέ

σκούπ νά έαναφύγη. Γιατ' είχε κα-νέ σχέδια πού δέν άφηναν νά τάφα-νερσώη: Ζήτης τήν Έλβιρα σέ γυμ-νο. Η μαριερίτα συγγέναι δέν ήταν κανένα έρμώδιο. Η άνειπάθεια έ-μας πού έαράχης είχ' έλσάνθει γι' αυτόν ή κόρη, ήταν σοβρά. Δέν ή-θελε γι' άντρα της ή Έλβιρα αυτόν τόν μεγάλο, — ήταν δεκαπέντε τοιαύ-τιστο χρόνια μεγαλειότερος της, — πού έμνησένε τήν άπορροχία του ή σκλη-ρή, ή άγρια λάμψη δού άλλόκοτον πατιών. Δέν πού φαίνεται καλος άνθρωπος, έλεγε. Δέν τόν άγαπά, δέν μικρό νά τόν άγαπήσώ! —

πηνάγη παντο, θά είσαι μαζί του εδουχισμένη.

— Μά τί δουλειά κάνει έκεί-νος σέ τόν έκείνος Ζοζέ Γκομεζ; ρωτούσε ή Έλβιρα. — Ήταν τραπέ-ζιτής όπάλληλος σέ τόν Έξωτετικό, της άπαντούσε ή μαριερίτα. — Έ-χει μεγάλη πείρα. Θά έαναφύγη τήν Τράπεζα τού πατέρα σου. Έχει κι' αυτός πειρασία, θά προστεθή κι' ή πείρα σου, και τό κεφάλαιο θά νά άρσεται...

Πώς έπείσθηκε σέ τόλος ή Έλβι-ρα νά δεχθή τόν άνειπαθητικό της; Ούτε ή ίδια δέν ήθελε νά πη. Συγ-κινήθηκε από τόν φλογόρδ έρωτα πού της έδινε; Γνωσθήκε άπ' τό φίλδι πού της έδινε σκιδόν μέ τήν βία; Άναγκάστηκε πώς ή μαριερί-τα; Έκείνη κατέστ' όπ' ατέ;... Τό βίβαιο είναι πώς ούτός ο Ζοζέ Γκομεζ μέ άλλόκοτον μάτια έ-πείσθηκε άπάντα της σά μιά άπορρο-χία. Ένα μέρος τού έαυτού της τόν άπέκρινε κι' έν άλλο μέρος τόν κα-λούσε. Ήταν πείρα και σιγής πού νόριζε πώς ήταν άληθινά έρω-τα, παρασυρόταν. Κι' έπτασε νά κίση ένά γόρμ πού ούτε τόν ήθελε ούτε δέν τόν ήθελε.

Ο γαμπρός μπήκε σέ σπύ, σέ τό ίδιο έκείνο σπύ τής δού Μουρίλ-λου, κληρονομιά τού τραπέζι. Άλ-λα ή εύτυχία, μιά εύτυχία πού πο-τέ δέν έγίμισε τήν ψυχή της Έλ-βρας, βάσταζε πολύ λίγο. Άρα χάρ-ηκε τήν πανόρροχη κορη, πού μό-λις ήταν τότε δεκαοχτώ χρόνων, κι' άμα έβαλε σέ χέρι τήν πείρα, πού ήν χήρα, άπό μεγάλη έπιστοσύνη, δέν έλαβε καμιά πείρα νά τήν έξασφαλίσω, ο Ζοζέ Γκομεζ έδωσε πούος ήταν: Ένας χαρτοπαίκτης, μέθυσος, άσματος, βίγαντος, προ-στύχος. Άντι γιά πειρασία, πώς έλεγε, δέν είχε παρά χρέη. Τά πλ-ήρωσε μέ τό χρέη τής γυναίκας του κι' έκανα άλλα. Ζεις διασέδα-σας του, ποτέ σκεδόν δέν τήν έπερνε μαζί του. Γιατί γλεντούσε μέ φίλους κορτοία έλφωρα, (τού έκαλού κό-σμου) όρας ατέό μόνο έχαν άλή-θεια.) Πού δέν έαναφύγε τήν Τρά-πεζα τού πατέρα της. Άπεναντίας, σέ τού χρόνια μέρα, σπατάλησε όλη της Έλβρας τήν πείρα, και της μαριερίτας της τήν άπορροχία πειρασία.

Τό τελευταίο χτύπημα τόδωσε μιά μεγάλη χασούρα στα χρέη. Μιά νύχτα, στή Λέσχη, ο προκομμένος έχασε άπάντα από διακόσις χιλιά-δες. Ήταν άπορροχισμένος νά τις πληρώσει ή νά τό σκάσει από τή Μα-δρίτη. Κι' έπειδή σά γυμναστικός προκομμένος τού πρώτου, φαγητός τήν πείρα του νά τού δάση, έτι είχε και δέν είχε.

Σέ άπορροχισμένο σπύ έγιναν τότε μεγάλες σ-ήνες. Η Έλβιρα τού είπε όρθά-κορτά:

— Προτιμώ νά φύγω! Δέ θά παθαίνω πώς στήν πόδα γιά νά κόνω δού τό κέρμα σου. Φθάνι πιά! Νά πώς άφήσηνά έζήσουμε δέ, μέ μιά βέρα!

Τού έδινε και πηνήνα χιλιάδες γιά νά ετό σκάσει, νά έαναφύγη ή πείρα της σέ Έξωτετικό ή, έτι άλλο ήθ-λε.

Δέν άφηνε πειρασία καμιά άγάπη πείρα τους. Κι' ή Έλβιρα πούρο-σε νά τόν διάχνη χωρίς πόνο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΩΝ

Δύο στάλες μελάνι σέ παντελόνι τού συνταξιδιώτου. Ένας βάναν-σος κύριος. Πώς τήν έπαθε. Μιά λοτρική επίθεσις. Βοήθεια!... Κλέφτες!... Όπου οι λαποδύται άναγνωρίζουν τήν καλλιτέχνηδα.

Κάποτε ή διάσημη Ίταλιν ή-θοποιός Άλντα Μπορέλλι τα-ξείδευε απ' τήν Ρώμη στήν Νεά-πολη. Σέ μιά στιγμή θυμήθηκε πώς κάτι έπρεπε νά γράψω. Έ-βγαλε λοιπόν τό στυλογράφο της και χαρή και άρχισε νά γράφω. Άλλά καθώ; τίναξε τό στυλο-γράφο της γιά νά βγάλη μελάνη χύθηκεν μερικώς σταγόνες έπά-νω σέ παντελόνι ένός επιβίτη πού καθόταν άκριβώς άπέναντί της.

Ο επιβίτης ένας χονδράνθρω-πος, έβαλε άμέσως κάτι άγριοφω-νόδες και παρ' όλον ότι ή Μπο-ρέλλι έσπευσε άμέσως νά τού ζη-τήση συγγνώμη, έκείνος έξακο-λουούσε νά φω-νάζη:

— Δέν τ' άκούω έγώ ατέ, κυρία! της είπε βάνανσα. Μού λερώσατε τό παντελόνι έτσι πού δέν μπορώ πια νά τό έαναφορέσω. Θά μού τό πληρώστε.

— Νά σάς τό πληρώσω; ρώτησε έκπληκτη ή ήθο-ποιός.

— Μάλιστα, μά-λιστα, θά μού τό πληρώστε, έξακο-λουήθηκε ο χονδράν-θρωπος, γιατί άν δέν τό πληρώστε, σέ τόν πρώτο σταθ-μό πού θά φθά-σουμε, θά φωνάξω τήν άστυνο-μία.

Η Μπορέλλι γιά ν' άποφύγη τήν φασαρία, τού είπε τότε εύγε.

— Πολύ καλά, κύριε, άφού έ-κανα μιά ζημιά, άναγνωρίζω πώ- πρέπει και νά τήν πληρώσω. Πόσο στοιχίζει τό παντελόνι σας;

— Δώστε μου σάς παρακαλώ τό δνομά σας και τήν διεύθυνσί- σας και μόλις φθάσω στήν Νεάπολη έρι στέλω τό ποσόν ταχυδρομικώς.

— Ά, μπά, μπά! φώ-ναξε ο χονδράνθρωπος μέ βάναν-σο έφος. Δέν τ' άκούω έγώ ατέ. Έν πρώτως δέν συνηθίζω νά κάνω πίστωση. Και δεύτερω δέν σάς γνωρίζω πού είσαστε και δέν έχω καμμία έγγύησι ότι θά

— Άλήθεια, τί γίνεται πού ή σπουδαία δουλειά... Υπάρχει ά-κόμα έκείνη νά... αλουίσουμε και νά εδουλώσουμε...?

Ο Ζοζέ Γκομεζ τότε, μπροστά στή γυναίκα του, τής άποκρίθηκε:

— Μά δέν πιστεύω νά είσαστε πιά! Νά πώς άφήσηνά έζήσουμε δέ, μέ μιά βέρα!

Τού έδινε και πηνήνα χιλιάδες γιά νά ετό σκάσει, νά έαναφύγη ή πείρα της σέ Έξωτετικό ή, έτι άλλο ήθ-λε.

Δέν άφηνε πειρασία καμιά άγάπη πείρα τους. Κι' ή Έλβιρα πούρο-σε νά τόν διάχνη χωρίς πόνο.

— Προτιμώ νά φύγω! Δέ θά παθαίνω πώς στήν πόδα γιά νά κόνω δού τό κέρμα σου. Φθάνι πιά! Νά πώς άφήσηνά έζήσουμε δέ, μέ μιά βέρα!

Τού έδινε και πηνήνα χιλιάδες γιά νά ετό σκάσει, νά έαναφύγη ή πείρα της σέ Έξωτετικό ή, έτι άλλο ήθ-λε.

Δέν άφηνε πειρασία καμιά άγάπη πείρα τους. Κι' ή Έλβιρα πούρο-σε νά τόν διάχνη χωρίς πόνο.

— Προτιμώ νά φύγω! Δέ θά παθαίνω πώς στήν πόδα γιά νά κόνω δού τό κέρμα σου. Φθάνι πιά! Νά πώς άφήσηνά έζήσουμε δέ, μέ μιά βέρα!

μού τήν στείλτε.

Η Μπορέλλι έγινε κατακόκκι-νη γιά τήν προσβολή. Καταφου-ρισμένη έβγαλε απ' τό τσαντάκι της διακόσιες λιρέτες και δείχ-νοντάς τις, σέ άγνωστο τού έλεγε:

— Πελο καλά, κύριε. Ορίστε ή διακόσιες λιρέτες, τό άντίτιμο τού παντελονιού σας. Άλλά άφού τό πληρώσω τή παντελόνι αυτό από τήν στιγμή ατέ είναι ίσο-κτησία μου. Κι' έπειδή κι' έγώ δέν συνηθίζω νά κάνω πίστωση ούτε και σάς έξω ποιάς είσθε, σάς παρακαλώ, νά τό βγάλετε ά-μέσως και νά μού τό δώστε. Έμ-πρός!

Η άπάντησις έκείνη της ήθο-ποιού έκανε τόν άγνωστο νά τήν χά-ση. Καί, φυσικά, προτίμησε νά μνήν πάρη τις διακόσιες λιρέτες και νά μνήν μελάνη χωρίς παντελόνι.

Κάτι έντελώς ά-τίθετο συνέβη μιά φορά, σέ μιά άλλη έκίσις διάσημ, ί-ταλίδα ήθοποιό, τήν περίφημη Βι-τορίνα, τήν έποχή πού είχα νά τούρ-νέ σέ Μιλάνο.

Μιά νύχτα, με-τά τήν παράστασι, πηνήνα πείη απ' τό θέατρο σέ έ-νοδοχείο της, όταν καθώ; προ-νούσε απ' τήν συνορία Τετονί-ζε, παρουσιάστηκαν έαφινικά μπροστά της δύο λαποδύτες.

Προτού καλά-καλά προφθάση ή Βιτορίνα νά φυλαχθή, οι λα-ποδύτες όρμησαν κατεπάνω της και τής έάρπασαν τήν τσάντα απ' τό χέρι της.

Η Βιτορίνα όμως ήταν γυ-ναίκα θαρραλέα και βλέποντας νά της πέφτουν τήν τσάντα, στήν όποία τή βραδυά έκείνη είχε ένα μεγάλο ποσό άρχισε νά τούς χτυπάη και νά φωνάζη «Βοή-θεια, βοήθεια! Κλέφτες!...

— Ένας απ' τούς λαποδύτες της βούλασε μέ τή χέρι του τό στόμα, ένώ ο άλλος προσπαθούσε νά τήν κρατήσει άκίνητη.

Έβάνω στήν πάλη όμως της έφριξαν τό καπέλλο της κατά γής.

Και οι δύο λαποδύτες πού ήταν τολόμοσοι και σύγχαζαν τακτι-κά σέ θέατρα τήν άναγνώρισαν άμέσως.

— Πώς! φώναξαν. Είσαστε ή σούρα Βιτορίνα.

— Και βέβαια, άποκρίθηκε έ-κείνη πέφοντας θάρος.

— Ο! Μά τότε νά μάς συγ-χωρήσει.

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΑ Ή ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

ΕΝΑΣ ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ... ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ!

Η καταστροφή της Γουαδελούπας. Ο σηματοφόρος που εξαφανίστηκε. Το μυστηριώδες σημειωματάριο. Η λύση του μυστηρίου. Ο κάτοικος της Αφροδίτης που κατέβηκε στη Γη. Ο πολιτισμός της Αφροδίτης. Το ταξίδι στο Άπειρο, κλπ.

Η καταστροφική θουηνία που έξημαζε τελευταία τη Γουαδελούπα, θυμίζει ένα παρόξενο και μυστηριώδες περιστατικό που συνέβη κατά την διάρκεια μιας άλλης επίσης τορμακτικής θουηνίας, που έληξε ξημάει τον δυστυχισμένο αυτό τόπο στα 1865. Την εποχή εκείνη στο λιμάνι της Μπάς Τερ ήταν αραγμένο ένα γαλλικό καταδρομικό, το «Ερμυγκόν», το οποίο φρουρούσε τις γύρω ακτές. Στο αντιτορπιλικό εκείνο υπηρετούσε ένας νεαρός σηματοφόρος ονόματι Λεστροχάν, τρομερά ευφοκύνδους, ο οποίος συχνά έκανε έκδρομες στα πανύψηλα γύρω βουνά, άλλοτε με συνοδεία κι άλλοτε μόνος του.

Δίγες μέρες προτού έκραγουν ή μεγάλες καταιγίδες κι οι τρομεροί άνεμοι ορόβιοι του 1865, ο νεαρός αυτός σηματοφόρος είχε ξεκινήσει μόνος του για μια πολυήμερη έκδρομη σ' ένα ψηλό βουνό. Έν τω μεταξύ επιλήθε η θουηνία κι ο Λεστροχάν δεν πρόφθασε να γυρίσει στο σπίτι του.

Πέρασαν μερικές βδομάδες, ή καταιγίδες κόπασαν και όμως ο Λεστροχάν δεν έδωσε καθόλου σημεία ζωής. Ο κυβερνήτης του και οι άλλοι αξιωματικοί του αντιτορπιλικού άνησυχισαν και δόξαριαν μεγάλες περιπόλους από άνδρες του πληρώματος, που γύρισαν όλα τα γύρω βουνά. Έψαξαν παντού με ζήλο και επιμονή θάματα. Δεν άφησαν ούτε την πιο μικρή ρεμματιά που να μην την ψάξουν απ' άκρη σ' άκρη. Όλοι τους όμως οι κόποι έπλησαν χαμένοι.

Όχι τον Λεστροχάν ανέκαλυψαν, ούτε το παραμικρό ίχνος του. Δένεμενε πειά άμφιβολία ότι ο τολμηρός σηματοφόρος είχε καταπλακαθί από πεσόντας βράχους.

Πέρασαν από τότε είκοσι χρόνια και δλοι είχαν ξεχάσει πειά το τραγικό έκείνο πιστατικό, όταν ξαφνικά, την άνοιξη του 1885 κάποιος νέγρος τριγυρίζοντας επάνω στο βουνό, βρήκε μέσα σε μια σπηλιά που την λέν των Τριών Άδελφών, επάνω στο όροπόδιο του θειωρυχείου, ένα μικρό σημειωματάριο της τάπης.

Μέσα στο σημειωματάριο έκείνο βρέθηκε ή λύση του αίνιγματος της εξαφανίστικος του σηματοφόρου Λεστροχάν, ο οποίος είχε

γράφει μόνος του στο σημειωματάριο, την ακόλουθη παράξενη αφήγηση:

«Γνώφα βιαστικά αυτές τις λίγες γραμμές προτού φύγω, για να καθισχύασω τους συγγενείς μου και τους φίλους μου. Φεύγω για να κάνω ένα ταξίδι που όμως δεν έχει κάνει κανένας άνθρωπος ως σήμερα. Πηγαίνω στον πλανήτη Αφροδίτη. Οι συγγενείς μου δε μιν άνησυχήσουν. Το ταξίδι είναι πολύ απλό και χωρίς κανένα κίνδυνο. Το μόνο δυσάρεστο είναι που δεν θα μ'ορώω να ξαναγυρίσω στη Γη προτού περάσουν είκοι δύο χρόνια, δηλαδή από το 1887.

«Πολλοί θα ρωτήσουν πώς και γιατί άπεφάσισα να κάνω το ταξίδι αυτό. Ίδου: Δίγες μέρες πριν απ' τους άνεμοιστόβιους συνάντησα κοντά στον κρατήρα ενός θειωρυχείου έναν άνθρωπο ελπίδας παραδοξόν.

«Ήταν μικρόσωμος, χαλκόχρωμος και μιλούσε μια γλώσσα άγνωστή, άνακατιόντας στις λέξεις του σφουγγάρια και κοά-βαιοθί με τα ίδια του τα μάτια.

«Ήταν πολύ ζωνηρός και—το σπουδαίοτερο—τρομερά έξυπνος, σε τέτοιο βαθμό, που κατώρθωσε τέλος να συνεννοηθί μαζί μου. Κι' έτσι άπορόσαμε να συνομιλήσουμε με παντομίμας κινήσεις και ο άγνωστος πρὸς μεγάλη μου έκπληξη μου είπε ότι κατοικούσε στον πλανήτη Αφροδίτη και ότι είχε έρθει στη Γη με μια μεγάλη μεταλλική μηχανή που κινείται με ήλεκτρι- σμό.

«Η μηχανή αυτή—μου την έδειξε—είνε μια καλή εφεύρεση, με δυο μεγάλα φτερά, με μια ούρη και κοιάζει με ένα μεγάλο ζώο (σημειωτέον ότι τότε δεν είχαν άκόμη άνακαλυφ-

φθί τα άεροπλάνα).

«Ο κάτοικος της Αφροδίτης είχε έπωληθί για να ταξιδέψει ένος από τα άεροπλάνα έκείνα ονόματα, που είναι γνωστά με το όνομα «επέρστρια σμήνη» και τα όποια γενικώς κατορθώνουν να διοχίζουν τις τροχές των πλανητών κι να περικυκλώνουν ή άτομική τους έλξη. Με την βήθεια λοιπόν της μεταλλικής ήλεκτροκινήτου μηχανής του υψώθηκε ως τα άνώτερα στρώματα της άτμοσφαιρας της Αφροδίτης και άφωσά να τον παρασύρη ένα από τα «επέρστρια σμήνη», το όποιο με ταχύτητα έξδουήντα χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο τον έφερα σε διάστημα μικρότερο των δέχτω ήμερών στη Γη. Η άτυόσφαιρα μέσα στο υπέρστριο σμήνος ήταν ή ίδια με την άτμόσφαιρα της Αφροδίτης και με την άτμόσφαιρα της Γης: κι' έτσι δεν δυσκολεύθηκε καθόλου στο ζήτημα της άναπνοής.

«Επάνω στη Γη βρίσκονταν επί έτος κι' έτσι κατώρθωσε να βεβαιωθί με τα ίδια του τα μάτια ότι ή Γη συναντάται με κάποιον άλλο έκάνστρο σμήνος. Αυτό άκριβώς το ένάστρο σμήνος μου είπε πώς περμένε, γιατί αυτό θά του επιτρέψει να ξαναγυρίσει στην Αφροδίτη. Έπρεπε να φύγη άμέσως. Μου έπρότεινε τότε να με πάρει μαζί του. Η πρότασίς του με σκανδάλισε. Ένα μόνον πράγμα με έκανε να διστάσω κάπως. Το ότι, όπως μου λέει ο φίλος μου αυτός, έννοιική ευκαιρία για να ξαναγυρίσω στην Γη δεν θά παρουσιασθί παρά μόνο έπειτα από είκοσι δύο χρόνια, δηλαδή το 1887.

«Άλλά επί τέλους έπληρα την άπόφασί μου. Είνε μια μοναδική ευκαιρία που φαντάζομαι ότι πολλοί απ' τους συνανθρώπους μου της Γης: θά ήθελαν να την έχουν. Φεύγω λοιπόν για την Αφροδίτη μαζί με τον φίλο μου. Είθε να με βοηθήσει ο θεός για να επιτύχω. Έλπίζω να φέρω στην Γη πληροφορίες και λεπτομερείς: πληθόφορες για την Αφροδίτη και άλλα άστρον. Κι' όχι μόνον αυτό αλλά έλπίζω να μεταδώσω στην ανθρωπότητα της Γης όλες τις έπιστημονικές άνακαλύψεις που έχουν κάνει οι κάτοικοι της Αφροδίτης εδώ και τόσο καιρό.

«Παρακαλώ τους γονείς μου

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΤΕΝΟΡΟΣ

ΤΟΥ WERNER HINTZ

Μια κομψή κυρία παρουσιάστηκε ένα βράδυ στο θέατρο.

«Ο κ. Νικόλφ μένει στο δωμάτιο 36, άπάντης άποκλινομένος ο θυμωρός. Μου φαίνεται ότι βγήκες να δει τον τε- νόρο Νικόλφ.

— «Ο κ. Νικόλφ μένει στο δωμάτιο 36, άπάντης άποκλινομένος ο θυμωρός. Μου φαίνεται ότι βγήκες να δει τον τε- νόρο Νικόλφ.

— «Από τώρα; είπε ξαφνιασμένη ή κυρία. Μόλις είναι ή ώρα έξέλισης...

— Μία στιγμή, κυρία μου, να τηλεφωνήσω για να βεβαιωθί.

— «Οχι, σάς εύχαριστώ, άνεβαίνω καλότερα μόνη μου στο δωμάτιό μου.

— «Όπως αγαπάτε. Ο άσπασος είνε στο βάθος, πίσω απ' τις γλάστρες.

— «Από τώρα; είπε ξαφνιασμένη ή κυρία. Μόλις είναι ή ώρα έξέλισης...

— Μία στιγμή, κυρία μου, να τηλεφωνήσω για να βεβαιωθί.

— «Οχι, σάς εύχαριστώ, άνεβαίνω καλότερα μόνη μου στο δωμάτιό μου.

— «Όπως αγαπάτε. Ο άσπασος είνε στο βάθος, πίσω απ' τις γλάστρες.

— «Από τώρα; είπε ξαφνιασμένη ή κυρία. Μόλις είναι ή ώρα έξέλισης...

— Μία στιγμή, κυρία μου, να τηλεφωνήσω για να βεβαιωθί.

— «Οχι, σάς εύχαριστώ, άνεβαίνω καλότερα μόνη μου στο δωμάτιό μου.

— «Όπως αγαπάτε. Ο άσπασος είνε στο βάθος, πίσω απ' τις γλάστρες.

— «Από τώρα; είπε ξαφνιασμένη ή κυρία. Μόλις είναι ή ώρα έξέλισης...

— Μία στιγμή, κυρία μου, να τηλεφωνήσω για να βεβαιωθί.

— «Οχι, σάς εύχαριστώ, άνεβαίνω καλότερα μόνη μου στο δωμάτιό μου.

— «Όπως αγαπάτε. Ο άσπασος είνε στο βάθος, πίσω απ' τις γλάστρες.

— «Από τώρα; είπε ξαφνιασμένη ή κυρία. Μόλις είναι ή ώρα έξέλισης...

— Μία στιγμή, κυρία μου, να τηλεφωνήσω για να βεβαιωθί.

— «Οχι, σάς εύχαριστώ, άνεβαίνω καλότερα μόνη μου στο δωμάτιό μου.

— «Όπως αγαπάτε. Ο άσπασος είνε στο βάθος, πίσω απ' τις γλάστρες.

— «Από τώρα; είπε ξαφνιασμένη ή κυρία. Μόλις είναι ή ώρα έξέλισης...

— Μία στιγμή, κυρία μου, να τηλεφωνήσω για να βεβαιωθί.

— «Οχι, σάς εύχαριστώ, άνεβαίνω καλότερα μόνη μου στο δωμάτιό μου.

— «Όπως αγαπάτε. Ο άσπασος είνε στο βάθος, πίσω απ' τις γλάστρες.

— «Από τώρα; είπε ξαφνιασμένη ή κυρία. Μόλις είναι ή ώρα έξέλισης...

— Μία στιγμή, κυρία μου, να τηλεφωνήσω για να βεβαιωθί.

— «Οχι, σάς εύχαριστώ, άνεβαίνω καλότερα μόνη μου στο δωμάτιό μου.

— «Όπως αγαπάτε. Ο άσπασος είνε στο βάθος, πίσω απ' τις γλάστρες.

— «Από τώρα; είπε ξαφνιασμένη ή κυρία. Μόλις είναι ή ώρα έξέλισης...

— Μία στιγμή, κυρία μου, να τηλεφωνήσω για να βεβαιωθί.

— «Οχι, σάς εύχαριστώ, άνεβαίνω καλότερα μόνη μου στο δωμάτιό μου.

— «Όπως αγαπάτε. Ο άσπασος είνε στο βάθος, πίσω απ' τις γλάστρες.

— «Από τώρα; είπε ξαφνιασμένη ή κυρία. Μόλις είναι ή ώρα έξέλισης...

— Μία στιγμή, κυρία μου, να τηλεφωνήσω για να βεβαιωθί.

— «Οχι, σάς εύχαριστώ, άνεβαίνω καλότερα μόνη μου στο δωμάτιό μου.

— Σε εί μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος, κυρία μου; ρώτησε με μεγάλη ευγένεια ο τενόρος.

Η έπισκέπτρια έλεισε πίσω της την πόρτα.

— Κύριε, μη παρεξηγήτε μια θάμαστια της τέχνης σας που σάς ένοχλεί λίγες στιγμές πριν από την πρώτη παράστασί σας εδώ στην πρωτεύουσα...

— Μπιά! Δέν μ' ένοχλείτε καθόλου. Έχω άκόμη διαθέσιμο καιρό ως πού ν' άρχισή ή παράστασις και είμαι εύτυχής που μπορώ να σάς άφιερώνω την ώρα μου.

— Άλλως τε... με συγχωρείτε που δέν άναψα άκόμη το φως, αλλά, έξυστε, μου άρέσει πολύ το ήριφως του σουρουπώματος...

— Μά κι' ένώ τραλλιάνομαι για το μισοσκόταδο...

Έκείνη τη στιγμή ή άγνωστη κυρία έννοιωσε το βλέμμα του τενόρου να την περιβάλλει γεμάτο φλόγα.

Δέν κάθαστε σάς παρακαλώ στο ντεβάνι;

Η κυρία κάθισε με δισταγμό, ένώ έκείνος πήγε και στάθηκε μπροστά το βρόδυ.

Παίρνε μερικά δευτερόλεπτα. Σε λίγο, μια φωνή άκούστηκε μέσα απ' το δωμάτιο.

— Έμπρός!

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

Εσπρώξε διακριτικά ή θύρα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Σή μέση στεκόταν όρθιος ο Νικόλφ. Ήταν ύψηλός κι' είχε τεράστιους ώμους. Μόνον το πρόσωπό του δέν έεχωριζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

— Μένεις;... φιδόρισε γεράνη χαρά ή άγνωστη.

Ο τενόρος τότε άπλωσε το ένα του χέρι κι' άρχισε να παίζει με τα μαργαριτάρια της.

— Φορείς κοσμήματα; της είπε. Δέν μου άρέσουν καθόλου τα κοσμήματα σίς γυναίκες. Η άληθινή άποφά δέν έχει άνάγκη από στολίδια.

Έκείνη για να τον εθχαριστήση έξοκέρπασε το κολλίε της και το άφισε πάνω στο τραπέζι, κοντά στο ντεβάνι. Ύστερα ένα-ένα έβγαλε το δαχτυλίδι, τη βέρα της, κάθε κοσμήμα που φορούσε.

— «Όταν γόρισε σίτι της βρήκε τον άντρα της περίλυπο.

— Δέν τραγουδής άπόψε στην Όπερα, τον ρώτησε κατάπληκτη.

— Μά δέν έξυστε ότι τραγουδεί ο Νικόλφ.

— Πώς; κι' έλε; Έγώ πριν από λίγο μιλούσα μαζί του. Δέν ήσουν στην Όπερα.

— Πώς δέν ήσουν; Ήρουν και άκουσα τον Νικόλφ να τραγουδεί. Την έπορεύνη, όταν ή κυρία άνοιξε τις πρώτες έφημερίδες διάβασε μέσα στις μικρές είδήσεις:

«Ο διάσημος τενόρος Νικόλφ έπαιξε χθές θύμα έπιστηδίου λοποδέτου. Ένώ δ' καλλιτέχνης έπαιξε εν εις το έθνικόν μελόδραμα δ' λαοπόδους έκωφελούμενος της άπουσίας τ.σ. κατώρθωσε να εισηγηθή εν εις το δωμάτιον του ξενοδοχείου του και ν' άφαιρέση, ετι πολύτιμον είς».

— Τι έπαθε; τη ρώτησε.

Η κυρία με άσσηρη φωνή άπάντησε:

— Κύριε Νικόλφ, όφίλμ να σάς δώσω μια είηγησι. Η γυναίκα που έχετε μπροστά σας και που την θαρρείτε για παρμιό έλαφρόμυαλη είναι μια πιστή σέζυγος—μια σύζυγος που όλα τα θυσιάζει για τον άντρα της. Ο άνθρωπος αυτός ήταν έως τώρα πρώτος τενόρος της Όπερας. Μά έξαφνα παρουσιάσε ήμερα σε ήμερα σε ήμερα... το κοινόν σάς προτιμούσε. Έπρόκειτο μάλιστα να τραγουδήσει άπόψε στη θέσι του. Άλλά καθώς βλέπετε, το κατάφαρα καλή και τραγουδεί αότς τώρα και όχι έμερα. Ο άντρας που θά το θαρρούσε μεγάλη προσβολή αν του πέρνασε άπόψε τη θέσι... Τό έσοσα την άξιοπρέπεια, του έσοσα τη χαρά—και δέν πλήρωσα πολύ κριβιά γι' αυτό.

Ο τενόρος άκουσε την κυρία με μεγάλη ψυχραιμία και της είπε:

— Κυρία μου, παίζετε με την άγνη μου και με νικήσατε και όρως δέν είμαι θυμαμένος μαζί σας.

Η έπισκέπτρια του τενόρου σημάθηκε τότε με άξιοπρέπεια για να φύγη, αλλά έκείνος την έπρόδισε.

— Σταθήτε, θέλω να δώ μήπως είνε κανείς στο διάδρομο. Βλέπετε φροντίσω για την υπόληψί σας.

Άνοιξε τότε την πόρτα του δωματίου, βήκε στο διάδρομο κι' άφισε την κυρία μόνη στο σκοτάδι του δωματίου...

Η κυρία, άφοι περίμενε άρκετή ώρα τον τενόρο να γυρίσει, σημάθηκε άνησυχία και πήγε ψηλαφώντας πρὸς τον τοίχο και άναψε το ήλεκτρικό. Το δωμάτιο φωτίστηκε. Η κυρία έβλεπε μια παλιά στο ρο-

λόι και είδε πώς ή ώρα ήταν παρασμένη. Γι' αυτό άποφάσισε να φύγη χωρίς να περιμένει τον τενόρο. Προχώρησε πρὸς το τραπέζι, κοντά στο ντεβάνι, όπου είχε άφίσει το κολλίε και τα κοσμήματά της. Άλλά και το κολλίε της και τα κοσμήματα είχαν γίνει άφαντα.

— «Όταν γόρισε σίτι της βρήκε τον άντρα της περίλυπο.

— Δέν τραγουδής άπόψε στην Όπερα, τον ρώτησε κατάπληκτη.

— Μά δέν έξυστε ότι τραγουδεί ο Νικόλφ.

— Πώς; κι' έλε; Έγώ πριν από λίγο μιλούσα μαζί του. Δέν ήσουν στην Όπερα.

— Πώς δέν ήσουν; Ήρουν και άκουσα τον Νικόλφ να τραγουδεί. Την έπορεύνη, όταν ή κυρία άνοιξε τις πρώτες έφημερίδες διάβασε μέσα στις μικρές είδήσεις:

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΟΥ ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΥ

Η ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΚΙΝΕΖΕΣ

Κάτω η παράδοσις! Όπου η Κινέζες κόβουν τις κοτσίδες τους. Τί έκαναν η νέες της Σαγκάης. Τό μαυφέστο και ο... έλευθερος γάμος. Πώς παντρεύονται στην Κίνα. Περίεργα έθιμα και συνήθειες.

Τό φύσημα τού έθνικιστικού άνέμου των τελευταίων χρόνων, φθάνοντας ως την μακρινή "Απω Ανατολή", δέν άφησε άσυκλίνετες και τις γυναίκες της Κιτινής φυλής. Καί, μετά τις χαριτωμένες Γιαπωνέζες, ή Κινέζοπούλες, δεύτερες άπεφάσιαν νά άφώλουν τή σημαία της έπα-στιάσεως και ν' άπολυτρωθούν όριστικά από τις βίβραρες συνήθειες πού τούς έπέβαλαν παραδόσεις χιλιάδων έτών! Καί τό έπαναστατικό ούνημα κατά πάσης πατροπαράδοτου συνήθειας, τό έδωσαν ή Κινέζες κόβοντας τις κλασσικές κοτσίδες τους. "Έτσι, ένώ σ' έλη την Εύρώπη και στην Αμερική, ή γυναίκες κόβουν τα μαλλιά τους γιά άμορφία, ή Κινέζες τά έκοψαν μόνο και μόνο γιά νά διαμαρτυρηθούν κατά των συνήθειών και των παραδόσεων της πατρίδας τους, ή όποιες τις κρατούσαν ως σήμερα σέ πολλή μειονεκτική θέση άέναντι τού άνδρός.

Η έπανάστασις αύτή πού έξερράγη φυσικά πρώτα στις μεγάλες πολιτικές χάρις στην κατάληψη κι' έντατική προπαγάνδα, άπλώθηκε πολύ γρήγορα ως τις ένδότερες έπαρχίες της Κίνας. Τό "κακό" παράδειγμα — άν μπορεί κανείς νά τό ελπεί έτσι — τό πρώτο δώσαν μερικές μορφωμένες νέες της Σαγκάης. Ένα καλό πρωί, πήγαν κι' έκοψαν σάν κουρέα τά μαλλιά τους. Τό βράδυ της ίδιας ήμέρας "ήγαν και χόρεψαν — πράγμα άνηγορευμένο ως τό τότε — σ' ένα ευρωπαϊκό ντάνσιγκ και μετά τό τέλος τού χορού δέχτηκαν νά γευματίσουν μαζί με τούς καβαλιέρους των, τούς όποιους έ γνώρισαν μόλις έκείνο τό βράδυ, στό χορό. Τήν άλλη μέρα, έδη μοούσαν στην έφημερίδες ένα... μαυφέστο διά τού όπολου έκήρυσαν άπίσημα πεία την έπανάστασι κατά των έθνικων παραδόσεων, ή όποιες στερούσαν τις γυναίκες από κάθε άπόλαυση της ζωής. Δέν έδίστασαν μάλιστα στό μαυφέστο τους αύτό νά κηρυχθούν και όπέρ τού... έλευθερούγαμου! "Έτσι ξεπέρασαν και αύτές τις φεμινιστικές των πολιτισμένων χωρών.

Ίσως νά ξαφνιαστούν οι άναγνώται μας με τόν άξαφνο αύτό τρόπο με τόν όποιο κήρυξαν τόν άπελευθερωτικό τους άγώνα ή Κινέζοπούλες. Θα τις δικαιολογήσουν όμως άν άναλογισθούν ότι κατά βάθος έχουν δικήν. Καί πρώτα πρώτα πρέπει νά σάς πούμε ότι στην Κίνα ό γάμος δέν

γίνεται όπως σ' έμάς. Άκούστε λοιπόν νά έδησε πόσο παράξενα παντρεύονται οι Κινέζες.

Ό γάμος στην Κίνα είνε ένα γεγονός πού δέν άφορά άποκλειστικώς τούς μέλλοντας συζύγους, αλλά άφορά πρό πάντων τούς γονείς των. Καί τούτο γιάτί, σύμφωνα μ' ένα έθιμο χρονολογούμενο από 3000 έτών, ό γάμος γίνεται γιά έμπορικούς κυρίως λόγους. Ίδού τά προκαταρκτικά ένός γάμου. Έν πρώτοις γίνεται άνταλλαγή έπισκέψεων μεταξύ των δύο οικογενειών, των όπολων τά παιδιά γεννιέται νά παντρευτούν. Στις έπισκέψεις αυτές δέν έμφανίζονται ούτε ό όποφή φιος γαμπρός, ούτε και ή ύψη. Γι' αύτό, όταν οι συγγενείς τού γαμπρού πηγαίνουν στό σπίτι της νύφης δέν κάνουν τίποτε άλλο παρά ν' άκούουν τις περιγραφές των γονέων της, οι όποιοι τούς λένε την ήλικία της, άν έχη μαλλιά μαύρα ή ξανθά, άν γεννήθηκε καθημερινή ή γιορτή, άν της λείπη κανένα δόντι, άν της άρέσουν τά λούσα, άν είνε άφοσιωμένη στις παραδόσεις κλπ.

Έπακολουθεί κατέπιν ή έπισκεψίς των συγγενών της νύφης στό σπίτι τού γαμπρού. Κι' έδώ πάλιν γίνεται ή ίδία άτελείυτη ανάγκη γιά τις ίδιότητες τού γαμπρού.

Θά σάς γεννηθή βίβια ή άπορία: Μά τί διάβολο, άρεσ ό γαμπρός και ή ύψη ζούν στό ίδιο χωριό δέν μπορούν νά γνωρίζουν ό ένας τόν άλλο;

Καλά, άν ζούν σέ χωριό ή χω-

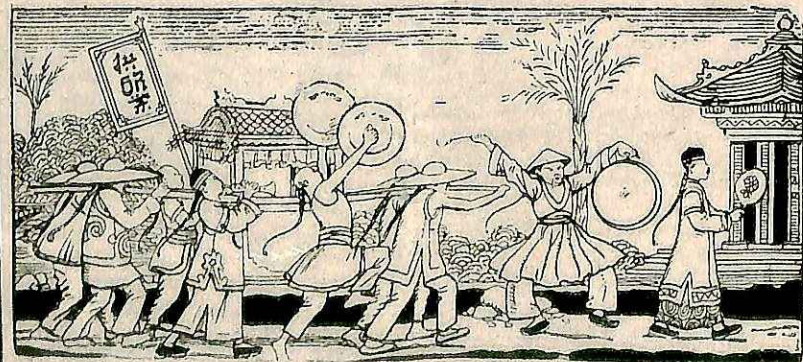
μόπολη αλλά άν ζούν σέ μεγαλούπολι; Καί σέ χωριό όμως άν ζούν, έφόσον πρόκειται περί έθιμου, πού έπείχει γι' αύτούς θέσι θρησκευτικής παραδόσεως, όφείλουν νά κάνουν τις τυπικές αυτές έπισκέψεις. Κι' ή συμφωνία των δύο οικογενειών, μετά τις έπισκέψεις αυτές, δέν είνε τίποτε άλλο παρά έπίσημος άρραβών. Κατόπιν, όρίζεται ή ήμερα τού γάμου, χωρίς άκόμα νά έχουν ιδωθεί οι μελλόνυμφοι. Όταν τέλος φτάση ή ήμερα αύτή, οι συγγενείς τού γαμπρού πηγαίνουν νά πάρουν την ύψη από τό σπίτι της.

Της γαμπρούς αὐτήσ πομπής προηγείται συνήθως μία όρχήστρα από έγχώρια όργανα, ή όποια καθ' έλη τη διαδρομή παίζει ειδικά χαρμόσυνα έμβατήρια. Άκολουθεί ή "Ανθισμένη Έδρα" ή όποια είνε μία όμορφη τέτα ποικιλόχρωμη, μέσα στην όποια βρίσκονται δύο πολυθρόνες, ή μία άντίκρου στην άλλη, ή όποιες είνε προσωριμένες γιά νά καθίσουν οι νύμφοι. Τήν "Ανθισμένη Έδρα" την κρατούν στά χέρια τους τέσσαρες συγγενείς των μελλονόνυμφων. Οι δύο μπροστινοί είνε συγγενείς της νύφης και οι δύο πίσω οι τού γαμπρού. Πίσω απ' την "Ανθισμένη Έδρα" ακολουθεί τό συγγενολόι τού γαμπρού και τό συμπεθερίδι. Μπρός-μπρός απ' την όρχήστρα και σ' άπόσταση από τή λοιπή συνοδεία είνε κοσι όημάτων, προχωρεί ένας κήρυκας ό όποιος καθ' έλη τη διαδρομή δέν κάνει τίποτε άλλο παρά νά φωνάζη με τήν στείτορ-

φωνή του τήν έξης φράση: «Σήμερα παντρεύεται ό τάδε με την τάδε. Εύχηθήτε τούς όλοι σας νά ζήσουν όσο θά ζή κι' ό ήλιος!»

Μόλις ή συνοδεία φθάση στό σπίτι της νύφης, — στό όποιο δέν παρατηρείται έξωτερικώς καμμιά κίνησις και φαίνεται σάν νά μήν περιμένει τούς συμπεθερούς — ό κήρυκας πλησιάζει στην δέξωπορτα και είδοποιεί τούς γονείς της νύφης ότι ήρθε ό γαμπρός με τά γονικά του και τό συμπεθερίδι γιά νά παραλάβη τή γυναίκα του. Άνοίγει ή πόρτα, βγαίνουν οι γονείς ή συγγενείς της νύφης, ύπεδίδονται τούς συμπεθερούς, άλληλοπαρατίθενται με ρύκι κι' όδηγούν μέσα σέ μία σάλα τήν πομπή. Η "Ανθισμένη Έδρα" — όσόνσο με τό γαμπρό μένει άκόμα άπείω απ' τό σπίτι της νύφης — άπό μόνον ή όρχήστρα, πού έξικολουθεί νά παίζει έγκομιαστικά γιά τή νύφη έμβατήρια, τού κάνουν συντροφία. Συγχρόνως μέσα στό σπίτι της νύφης γίνεται ή άνταλλαγή διαδόρων δώρων, χωρίς έννοείται νάχη παρουσίαση άκόμα ή νύφη. Άφού τελειώση κι' αύτή ή διαδικασία, άνοίγει τότε άξαφνα μία πόρτα πού βγαίνει στή σάλα, όπου βρίσκονται οι συμπεθεροί και παρουσιάζονται τούς ή νύφη. Άμέσως έλοι οι παριστάμενοι της κάνουν τίπο γιά τά χορήγια, σύμφωνα μ' ένα παλιό έθιμο. Με τό χορό αύτόν άποχωρείται τό σπίτι και τούς γονείς της. Τήν ώρα πού έκείνη χορεύει, τήν ραίνουν με έξωτικά λουλούδια. Όταν τελειώση τό χορό της, οι γονείς της τήν πέρνουν στά χέρια τους και, κρατώντας τήν, τήν βγάζουν από τό σπίτι και τήν πηγαίνουν στην "Ανθισμένη Έδρα" παρουσιάζοντας τήν έτσι γιά πρώτη φορά σάν μέλλοντα σύζυγό της. Ό γαμπρός τότε σκύβει τρεις φορές και της φιλεί τήν άκί της φούδας της. Έπειτα ή νύφη κάθεται στην πολυθρόνα πού βρίσκεται άέναντι στην "Ανθισμένη Έδρα" άέναντι τούς πολυθρόνα τού γαμπρού. Άμέσως ή πομπή ξεκινάει και έπιστρέφει στό σπίτι τού γαμπρού. Στην έπιστροφή, ό κήρυκας πού και πάλιν προηγείται της ου εείε φωνάζει: «Γυρίζουμε με τήν ώραία μας Σελήμη στό σπίτι τού "Ηλίου!"

Κατά των παραδόσεων αυτών, έκήρυξαν τώρα τόν πόλεμο οι άνοήτρες Κινέζοπούλες. Με τά άναειλημμένα μινιόστα τούς άξίωσαν νά τούς δοθούν έλα τά

Γαμήλιος πομπή στην Κίνα

Κατά των παραδόσεων αυτών, έκήρυξαν τώρα τόν πόλεμο οι άνοήτρες Κινέζοπούλες. Με τά άναειλημμένα μινιόστα τούς άξίωσαν νά τούς δοθούν έλα τά

δικαιώματα, των όποιων άπολαμβάνουν οι ευρωπαίες όμόφυλοι των: Θέλουν νά παντρεύονται μ' έκείνον πού θά διαλέγουν αύτές κι' όχι μ' έκείνον πού — γιά έμπορικούς λόγους — τούς προμηθεύουν οι γονείς των.

Η άπαναστατική, κατόπιν άποτελεσματικής προπαγάνδας, τήν όποιαν έκαναν και στις ένδότες, έπαρχίες της άπεράντου χώρας των, βρήκαν άρκετές χιλιάδες όμόφυλους των πού είνε πρόθυμες νά τις ακολουθήσουν και νά τις ένισχύσουν σάν άπελευθερωτικό τους άγώνα. Ίδρυσαν Σωματεία, Άσους, Σχολές, μέσα στις όποιες καθημερινώς προπαγανδίζονται χιλιάδες Κινέζοπούλες και προχωρούν στις νεωτερικότητες άρχες, πού ως πρώτιστο δέγμα έχουν: «Κάτω ή Άνθισμένη Έδρα!»

Έκείδουν άκούη οι μοντέρνες Κινέζοπούλες και άρκετές δεκάδες προπαγανδιστικών έφημερίδων, των όπολων ή καθημερινή άρθρογραφία ώρύεται με τόν μονότονο χτυπητό τίτλο: «Ζήτω ή γυναίκαία έλευθερία!»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Ο ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Στά 1856, ό Φίλιππος ό 2ος της Ισπανίας έστειλε στόν Πάπα Σίξτο τόν 5ο ως αντιπρόσωπό του έναν νεαρό ευγενή ευνοούμενό του.

Όταν ό Πάπας άντίκρουσε τόν τόσο νεαρό πρεσβυτή, δέν μπόρεσε νά κρύψη τή δυσάρεσκειά του και τού είπε:

— Ό κύριός σας, φαίνεται, θά στερείται ήλικιωμένων και σοβαρών συμβούλων. Γιατί διαφορετικά δέν εξηγείται πώς διάλεξε νά μου στείλη ως αντιπρόσωπό του ένα πρεσβυτή πού δέν έχει βγάλει άκόμη μουστάκια και γένια!...

— Άν ό κύριός μου, άπήντησε ό πρεσβυτης Ισπανός, είχε τήν γνώμη ότι ή αξία έγκειται στά γένια, δέν θά σάς έστειλε έναν ευγενή σάν και μένα, αλλά έναν... τράγο!...

Η ΜΑΓΊΜΟΥ ΚΑΙ Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Δύο γυναίκες, εκ των όπολων ή μία μόν ήταν ώραία και νέα, ή άλλη δέ άσχημη και γηρά, έτασάκησαν. Άπό λίγο σέ λίγο άρχισαν ν' άνταλάσσουν διάφορα ήμισα κολακευτικά έπίθετα.

— Μαίμου, είπεν ή μία.

— Μάγισσα! είπεν ή άλλη.

— Α! Όστε είμαι μάγισσα; άπήντησεν ή πρώτη. Τότε καλά έμάντευσα πώς είσαι μαίμου!

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΡΚΟΥΦ

Άπό έμποροποίαρχος κουρσάρος. "Αόπλος σχεδόν αλχημωτίζει ένα έξωπλισμένο καράβι. Με μία σκούνα και δύο κανόνια ναυμαχεί με τό μεγαλείτερο Έγγλέζικο πολεμικό καράβι και τό καταλαμβάνει. Σκληρές άφθίστου ήρωϊσμού και άγριότητος, κλπ.

Είνε γνωστό ότι σέ παλαιότερες εποχές τά διάφορα κράτη δέν είχαν συγχροτούμενους, όπως σήμερα, στόλους γιά τήν υπεράσπισή των παράλων τους και γενικά τών κατά θάλασσαν συμφερόντων του. Τό έργο όμως αύτό τό είχαν άναλάβει διάφοροι έφοπλιστάι, χρησιμοποιώντας τά πλοία τους, των όπολων ό πλοίαρχος και οι ναύτες ήσαν μισθωτοί. Τά πλοία αυτά τά κυβερνούσαν οι περίφημοι κουρσάροι, οι όποιοι μόλις τό 1856 έκηρύχθησαν έκτός νόμου κατέπιν κοινής αποφάσεως των κρατών. Τό πέρασμά τους στην Ιστορία είνε αξιοσημείωτο.

Ένας από τούς πιδ περιφήμους και πιδ τρομερούς κουρσάρους ήτορζε και ό Ροβέρτος Συρκούφ, Γάλλος από τό Σαιν-Μαλό. Άπό τήν πρώτη ναυμαχία, τήν όποια, όπως θά ίδουμε, άντελως τυχαίως έκανε, έγινε ό φόβος και ό τρόμος των θαλασσοδ. Κατά τό 1796 ό Συρκούφ κυβερνήτης τότε τού έμπορικού καραβιού «Αίμιλλα» άνοήχηκε από τή Νήσο της Γαλλίας, ταξίδευοντας προς τά νησιά Σιούελ γιά ν' αγοράση έρμάρδεζλο (έόλο χρήσιμο γιά βελή). Τήν εποχή έκείνη θά ήταν μόλις 22 χρόνων. Πρίν φθάση όμως στά νησιά Σιούελ συναντήθηκε με τολζ Άγγλικα φορτωμένα έρμάρδεζλο, πού τά συώδισε μία σκούνα (1) Άμέσως ό Συρκούφ σκέφθηκε πώς άν τά αλχημωτίζει θά γλύτωνε όχι μόνο τό ταξίδι και τά έξοδα της αγοράς, αλλά και θ' άποχτούσε όλόκληρο έμπορικό στόλο: Τή σκέψη του αύτή τή γνωστοποίησε και στεύς 25 ναύτες του, πού ήσαν έλοι τούς άρκατά ριφονόλνδους.

Άφού τούς βρήκε κι' αύτούς σύμφωνα μαζί του, χωρίς νά χάση ούτε στιγμή, μ' έναν έπιτήδειο και κεραυνόβολο έλιγμό κατόρθωσε νά κυριεύση άν και ήταν έξωπλισμένη με δύο κανόνια και είχε μεγάλο πλήρωμα. Άμέσως έπειτα κυριεύσε χωρίς καμμιά άντίσταση και τά τρία έμπορικά. Άποθρασυνθείς από τό πρώτο του κατορθώμα, αποφάσισε νά συνεχίση τήν πειρατεία. Μπήκε λοιπόν στή σκούνα τήν όποια μετόνμασε «Τύχη» μαζί με 19

από τούς πιδ δυνατούς και πιδ γενναίους συντρόφους του. Μετά δύο μέρες έπληροφόρηθη ότι ένα μεγάλο πολεμικό Άγγλικό της «Εταιρείας των Ινδιών, ό «Τρίτων» με 22 κανόνια και πλήρωμα 150 ναυτών έπλεε ίναντίον του. Ό Συρκούφ δέν έχασε καθόλου τήν ψυχραιμία του. Μόλις είδε από μακριά τόν «Τρίτωνα» έκρυψε τό πλήρωμά του και όψώνοντες στό πλοίο του Άγγλική σημαία, τόν έπλησίασε.

Τήν ώρα έκείνη οι ναύτες τού «Τρίτωνα» ήσαν άπασχολημένοι με τό κινήρισμα τού καραβιού και οι 22 τηλεδοιουρίδες τού ήσαν κλειστές. Μόλις τό άντελήγη αυτό, ό Συρκούφ άρχισε νά

ταύ «Τρίτωνα», όπου άμέσως έφωσε τή Γαλλική σημαία. Άπό τούς ήρωϊκούς συντρόφους του σκοτώθηκαν πέντε. Άλλά με 14 ναύτες πού τού άπόμειναν ήτορζε κινδύνος νά δειθ από τούς αλχημωτούς του. Γι' αύτό μόλις ό στόλος του έφτασε στό Μανδρά των Ινδιών τούς έβγαλε έξω, άρρήμοντάς τους έλεύθερους. Ό ίδιος με τά καράβια του και τά λάφυρά του γύρισε θριαμβευτής στή Νήσο της Γαλλίας.

Αυτό ήταν τό πρώτο κατορθώμα τού Συρκούφ, πού τόν έκαμε περίφημο στός ναυτίλους της εποχής του. Γιά πολλά χρόνια ό φερόδης κουρσάρος ήταν ό τρόμος των Άγγλικών καραβιών.

Τήν πρώτη ναυμαχία ακολουθήσε κι' άλλη, κι' άλλη, κι' άλλη. Η δίκη τού πλούτου και τού αίματος δέν άφήναν τό Συρκούφ νά ήσυχάση ούτε στιγμή. Είκοσι όκτώ χρόνια, από τό 1796 έως τό 1817 πάλισε στις θάλασσες. Τέλος στό 1817 κουρασμένος πεία από τά ταξείδια και τις περιπέτειες και χορτασμένος από πλούτο έγκαταστάθηκε έριστικά στό Σαιν Μαλό, όπου έγινε ό πλουσιώτερος έφοπλιστής της εποχής του.

Με τόν τρομερό αύτό άνθρωπο, πού τό θράσος του υπερβαίνει κάθε όριο, έχει άρκετά άσχοληθή στό περίφημο δίδλω του, «Οί Γάλλοι θαλασσανόι» ό Γάλλος συγγραφέας Ντικ ντε Λοναί.

Με τόν τρομερό αύτό άνθρωπο, πού τό θράσος του υπερβαίνει κάθε όριο, έχει άρκετά άσχοληθή στό περίφημο δίδλω του, «Οί Γάλλοι θαλασσανόι» ό Γάλλος συγγραφέας Ντικ ντε Λοναί.

Ο Ροβέρτος Συρκούφ

1) Έξωπλισμένο άνιχνευτικό καράβι.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Σας έχω πη και άλλοτε δι τὸ χρώμα πού θά ἐπινοήσῃ περισσό-
τερο ἐφέτος εἶναι τὸ γκρίζο. Ἐστὶ
λοιπόν, θά ἴδωμε ἀκόμη καὶ γούνα
γκρίζες, πρὸ πάντων ἀστράκιν, ἀρνὶ
ἐξορισμένο, μαρμαροῦλ, καὶ πῖ-γκρί.
Ὅλες αὐτὲς οἱ γούνας πού ἔχουν
πολὺ γλυκὲς ἀποχρώσεις γκρίζες, πη-
γαίνουσι ὥρατα δὴ μόνον σὲ ὁμοιό-
χρωμες τουαλέτες, ἀλλὰ καὶ σὲ φο-
ρέματα μαύρα καὶ, καθὼς ἔξετε, τὸ
μαύρο εἶναι πολὺ ἀν-βόην ἐφέτος.
Ἐπίσης τελευταία εἶναι τῆς μόδας καὶ
ἕνα πολὺ σπορὸν κόκκινο, μᾶλλον
γκρενᾶ, πού πηγαίνει σὲ ὅλα τὰ
πρόσωπα, ἐνῶ τὸ γκρίζο δὲν κολε-
μαίει πολὺ κάθε φυσιογνωμία.

Θά ἴδωμε ὅμως καὶ γκρίζα, ἀν-
άμικτα μὲ ἄλλα χρώματα π. χ. γκρι-
ράβ, καὶ γκρι-μπλέ, πού εἶναι ὡ-
ραία πρὸ πάντων ὅταν τὸ ὄψος
εἶναι μεταξοτό.

Ἐπίσης ἐφέτος θά φορεθοῦν πολὺ,
τὰ γκρίζα γάντια. Θά θεωροῦνται
δὲ πολὺ οἱ τὰ γάντια μὲ μανσέτα
ἀπὸ στενὸ μαῖο ἢ χρωματιστὸ βε-
λοῦδο.

Ὅσο πλησιάζει ὁ χειμῶνας τόσον
οἱ γυναῖκες τῶν ἐπαναφορῶν γίνον-
ται πὺρ μέγιστοι. Καρμάρει πρὸς τὸ
παρόν, ἀπὸ τὸ ἴδιο ὄψος τοῦ ἐ-
παναφορῶν, σχηματίζουν ἐσθρπες,
τῶν ὁποίων τὰ πᾶν, στενὰ ἔκταν,
καὶ φορεθὰ κατὰ στίς ἀκρες, δένον-
ται ἐστὶ, ὅσα τὰ κυματίζουν ἐλευ-
θερα.

Αὐτὸ προσδίδει πολλὴ χάρι στὴν
συνολικότητα.

Ἐπειτα ἀπὸ τὰ καλοκαιρινὰ ἐπ-
κριμὰ φορέματα τὰ καρμάρει ἀπὸ
ἐλαφρὰ κρέμ, ἐνεφανισθῶσαν χαρι-
τωμένῃ χειμωνιάτικα φορέματα ἀπὸ
ὄψος ἐπικρίμει πάλι ἀπὸ βελούδο
ραλὰ καὶ ἐλαφρὸ σὲν ὄψος κα-
λοκαιρινό.

Βλέπομε λοιπὸν βελούδα κατὰ-
σκευα μὲ μικρὸς βολὰς ἢ λουλου-
δάκια, βελούδα ραβ, ἢ καὶ παντοῖα
γὺρ δὲ ὅλα ἢ καὶ περισσοτέρα χρώ-
ματα. Ἄν καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ σχεδία
εἶναι ὅμοια μὲ ἐκείνα πού ἔσαν ἀπο-
τυπωμένα σὲ καλοκαιρινὰ ὄψος, κά-
νουν μίαν ἐντελὴ διαφορετικὴ ἐντύ-
πωση. Οἱ χρωματισμοὶ τῶν γίνονται
πὺρ ζαηροί, καὶ πὺρ γυλιστεροί.

Τὰ περισσότερα ἐπικρίμει βελούδα
ἔχουν ἀνοιχτόχρωμα σχέδια ἐπάνω
σὲ σκούρο φόντο, μαῖο, καφέ, κόκ-
κινο, ἢ πράσινο.

Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ, εἶναι ἐπικρίμει
ἀπὸ τὴν ἀνάποδη, καὶ τὰ χρώματα
φαίνονται ἐστὶ, σὲν γὰ εἶναι σκεπα-
σμένα μὲ ἕνα διαφανὴ πέπλο.

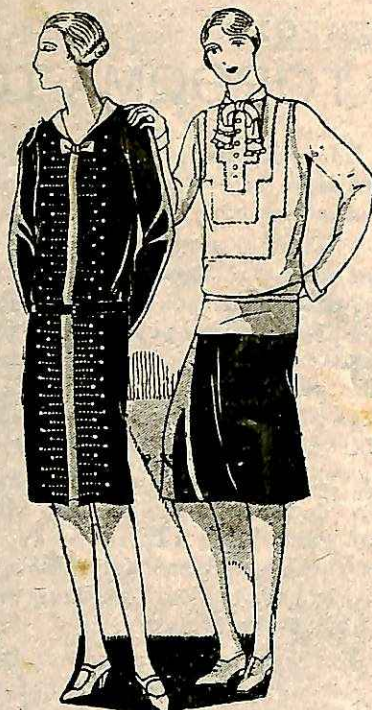
Ἐπειδὴ δὲ αὐτὰ τὰ ὄψος εἶναι
πολὺ λεπτά καὶ ραλὰ, εἶναι πολὺ
κατάλληλα γιὰ φορέματα ντο-
μὰ καὶ μὲ γούνα, σὲν αὐτὰ πού εἶ-
ναι τῶρα τῆς μόδας. Ἐπίσης καὶ
πολλὰ φορέματα μὲ βολάν, γίνονται
ἀπὸ βελούδο ἐπικρίμει.

Τὸ μπερὸ ντεκολτέ εἶναι πάντα
πολὺ τῆς μόδας, γιὰ πηγαίνει πολ-
λὸ σὲν πρόσωπο καὶ σὲν ὄμο, καὶ
κάποτε κρύβει καὶ μερικὲς ἀτέλειες
τοῦ σώματος.

Τὸ μπερὸ ντεκολτέ ἐπινοήσεται
ἐνῶτε καὶ τὴν διαστολήν τοῦ
ἐνὸς ἀκροῦ τοῦ κορσέο ἐπάνω σὲ
ἄλλο, ἴδιος δὲν τὸ κορσέο γίνονται
ἀπὸ δαντέλλα ἢ ἀπὸ κρέμ-ζωρζέ.

Ἐπίσης καὶ τὸ σπογγώδην ντε-
κολτέ εἶναι ἀρκετὰ ἀν-βόην, καθὼς
καὶ τὸ τεράστιο, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι
λίγο οἰκονομικόν, γιὰ ὅσα δὲν ἔ-
χουν πολὺ ὄμοιο στήθος καὶ ἐλπι-
σους ὄμοιο, καὶ πρέπει γὰ τὸ ἀπο-

ΓΙΑ ΝΕΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Δύο πολὺ κομψὰ φορέματα γιὰ
νέα κορίτσια. Τὸ πρῶτο εἶναι ἀπὸ
κρέμ-μαροκαίν, χρώματος μπλε-μα-
ρεν καὶ ἀνοίγει ἐμπρός ἐπάνω σὲ
κρέμ-ντέ-σιν βυσσινί. Γαρνίρεται μὲ
ἀζούρ, τὰ ὁποῖα εἶναι κεντημένα ἀπὸ
πάνω μὲ μεταξὶ βυσσινί. Τὸ δεύτερο
εἶναι ἀνδομὴ ἀποτελούμενο ἀπὸ
φούστα ἀπὸ σέρζ μπλε-μαρεν καὶ
μπλούζα ἀπὸ κρέμ-ντέ-σιν, ρόζ, γαρ-
νιρμένη μὲ ἀζούρ.

ΕΝΑ ΜΠΛΟ ΕΠΑΝΑΦΟΡ

Ἐπαναφορὶ ἀπὸ μᾶλλιν ποπελίν,
χρώματος μπανάνας. Γαρνίρεται μὲ
ντομὰ καὶ γούνα.

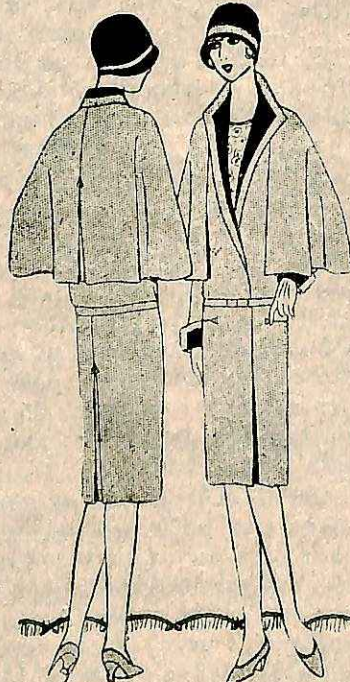
Ἐπικρίμει ἀπὸ μᾶλλιν ποπελίν,
χρώματος μπανάνας. Γαρνίρεται μὲ
ντομὰ καὶ γούνα.

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Φόρεμα γιὰ τὸ βράδυ ἀπὸ κρέμ
στέν ἐμπρὶς μὲ πολὺ μπερὸν
ἐλὼν ἀπὸ ἀπὸ στέν. Ἐνα ἄνθος
ἀπὸ μπουσέλλα συμπληρώνει τὸ κομ-
ψὸ αὐτοῦ μοντέλο.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

Ἐνα πολὺ μοντέρνο ἐπαναφορὶ,
μὲ κᾶν ἀπὸ βελούδο μπουσέλλα.
Γαρνίρεται μὲ γιανὰ καὶ παρσμένε
ἀπὸ μαῖο βελούδο.

Εἶναι πολὺ πρακτικὸ γιὰ τὰ ἔξερ-
εξοριστὸν γυναικία ἀπὸ δαντέλλα
ραμμένα σ' ἕνα μικρὸ κορσέο, τὸ
ὁποῖον φορεῖτε ὅταν θέλετε κάτω
ἀπὸ ἕνα φόρεμα χορὸ, καὶ ἐστὶ τὸ
μεταβάλλετε σὲ φόρεμα δεινόν. Τὰ

βραδυνὰ φορέματα ἐφέτος ὑπάρκοντε
ἔχουν ἀνίσως ἀκρες καὶ εἶναι μακρο-
τά ἴδιος ἀπὸ τὸ ἕνα πλάγι δεξιὰ ἢ
ἀριστερὰ. Τὸ μακρὸς αὐτὸ ἐπινοήσ-
ατε ἢ μὲ βολάν λοξὰ, καὶ μακρο-
τα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἢ μὲ τουνικ λο-
ξή, ἢ μὲ πρόσθια πᾶν πολὺ μακρὰ.

Ἐνα περσὺν ἴσιο φόρεμα γίνονται
τῆς τελευταίας μόδας ἂν τὸ προ-
σθέσετε ἕνα λοξὸ γυνὸν, ἢ μὲ
ζώνη μὲ μεγάλον φιάγκο καὶ μακρὰ
πᾶν σὲν πλάι, τὰ ὁποῖα γὰ ἐπερ-
νοῦν τὴν ἀκρὴ τῆς φούστας. Ἐπί-
σης γιὰ ἴσια ντεκουτὰ μπλούζα γί-
νεται πολὺ μοντέρνα ἂν τῆς προ-
σθέσετε ἕνα πλατὺ κυματιστὸ ζα-
μπὸ ἐμπρός ἀπὸ δαντέλλα ἢ ἀπὸ μα-
λακὸ μεταξοτό, ἢ ἂν τὴν γαρνίρετε
μὲ ἕνα εἶδος φουσὸ μὲ πλισσὸ μπου-
ντούρα, τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὸ
λαίρδι πίσω καὶ φθάσει ἐμπρός ὡς
τὴν μέση ὅπου διασταυρῶνται δε-
ξιὰ ἢ ἀριστερὰ.

Ἐπίσης ἕνα πολερὸ ἀπὸ δαντέ-
λλα ἢ ἀπὸ λεπτὸ μεταξοτό ὄψος
καὶ ἕνα ὁμοιο γυνὸν μὲ ἀνίσως ὄ-
ψος γίνονται γὰ φαίνεται καινούργιο
ἕνα ἴσιο περσὺν φόρεμα. Ἄν θέλε-
τε δὲ γὰ κάνατε ἀντελὸς καινούργιο
ἕνα παλὸ σας φόρεμα, ρίξτε τοῦ
ἀπὸ ἐπάνω μίαν ἀνίσω τουνικ ἀπὸ
δαντέλλα ἢ ἀπὸ μπουσέλλα.

Τὰ ἄλλα καθημερινὰ φορέματα
γίνονται μὲ πύτες. Τελευταίως ἢ
πύτες γίνονται πὺρ βαθεῖς σὲν ἕ-
πάνω μέρος τῆς φούστας πρὸς σὲν
κάτω καὶ ἐστὶ ἡ φούστα ἀνοίγει πε-
ρισσότερο κάτω, καὶ φαίνεται πὺρ
πλατεῖα σὲν βάθισμα. Ἐπίσης πολ-
λὲς φούστες μὲ πύτες, εἶναι κομμένες
ἂν φόρμ.

Γιὰ ἕνα τέτοιον φόρεμα εἶναι κα-
τάλληλα, ὄψος ἀπὸ τὸ ἐξοριστὸν
τὸ σατέν καὶ τὰ μεταξοτό, βαρεῖο
κρέμ, πού περνοῦν ὥρατα καὶ σὲν
ματίζουν πλούσια γυνὸν, ἐνῶ ἂν
ὄψος φορέματα ἀπὸ ὄψος ἀπὸ
χονδρὰ π.χ. ἀπὸ λαίνα, δὲν εἶναι
καθόλου ὥρατα γὰ εἶναι πολὺ φο-
ρετὰ κομμένα.

Τὰ ἄλλα καθημερινὰ φορέματα
ἔχουν ὅλα σχεδὸν ζῶνες ἀπὸ ὄψος
ἢ ἀπὸ ὄψος ἢ ἀπὸ δέρας, καὶ σπάνια
ζῶνες ἀπὸ μέταλλο. Κά-
ποτε σὲν θέσι τῆς ζώνης, ἀντὶ τῆς
ζῶνης βλέπομε γούνα-γούνα ἕνα κέν-
τρισμα, ἢ κάποιον ἄλλον γυνὸν.
Ἡ μπλούζα γαρνίρεται μὲ φουσὸ,
μὲ ἐσθρπες, μὲ ζαμπὸ, ἢ μὲ γιανὰ-
δες πού περιβάλλουν ντομαρισμένοι
καὶ ὄχι σφιχτὰ τὸ λαίρδι καὶ δένον-
ται σὲ φιάγκο μὲ μακρὰ πᾶν, ἢ λή-
γουν σ' ἕνα εἶδος ζαμπὸ.

Σὲ φορεμάτῃ ἀπὸ λαίνα, ἢ
γαρνιτούρες αὐτὲς γίνονται ἀπὸ κρέμ
μεταξοτό, ἀνοιχτοῦ χρώματος ὅταν
τὸ φόρεμα εἶναι σκούρο. Ἐπίσης
πολλὲς μπλούζες γαρνίρονται μὲ
ντεκουτὶ καὶ μὲ ζιλέ. Τὰ ρανίγια εἶ-
ναι ἴσιο, ὄχι πολὺ στενὰ, καὶ σφίγ-
γονται κάτω σὲν χέρι μὲ κάποιον
γαρνιτούρα ἢ καὶ κάποτε εἶναι τόσο
πολὺ στενὰ, σὲν γὰ εἶναι τυλιγμένο
τὸ ὄψος γύρω σὲν χέρι.

Τὰ κορσέττα εἶναι ἐφαρμοσμένα
πάντα σχεδὸν ἐπάνω στὸς ὄμους.
Ἡ φούστα εἶναι καὶ αὐτὴ ἐφαρμο-
σμένη ἐπάνω στὸς γοφούς, καὶ κά-
τω ἀπὸ αὐτοὺς μόνο ἀρχίζει τὸ φόρ-
δος. Ἐπίσης ἡ φόρμα «πυγασκὸς» θά
ἐπινοήσεται πολὺ ἐφέτος, ἴδιος τὸ
βραδυνὸν φόρεμα. Ἐξέρετε διακεν-
σὸς ἄλγετα τὸ φόρεμα πού εἶναι πο-
νοκόμοτο προσομοιωμένο σφιχτὰ
σὲν κορπὸ. Τὸ μοντέρνο ὄψος «πυ-
γασκὸς» φόρεμα εἶναι στενὸ μόνον ὡς
τοὺς γοφούς, καὶ κάτω ἀπὸ αὐτοὺς
φαθαίνει καὶ αὐτὸ ὅπως καὶ τὰ
ἄλλα φορέματα μὲ πύτες, ἢ μὲ
γυνὸν.

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

ΚΥΡΙΑΙ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΣ

ECOLE SUPERIEURE PARISIENNE DE HAUTE COUPE ET COUTURE «PIQUET» (PARIS)

ΥΠΟΚ/ΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΔΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ 41

ΑΝΩΤΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΗΣ, ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Κατὶν 45 διώρων μὲ μαθήματα ἢ μὲθ' ἡμέρας εἶναι τελεία κάτοχος τῆς
Κιπτικῆς καὶ δέσφης διὰ δέσφης.
Διπλώματα τοῦ περιήρτου Περσινῶ Οἴκου PIQUET τοῦ ὁποῖου εἶ-
μιθα μέλος τῆς ἑστειντικῆς ἐκτεντικῆς καὶ τῶν διπλωμάτων.
Διὰ τὰς περσινῶνας: Τελειοποίησις (Perfectionnement) καὶ διπλώμα-
πλωμα.

ECOLE SUPERIEURE PARISIENNE DE MODES «DAYDOW» (PARIS)

ΥΠΟΚ/ΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΔΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ 41

ΑΝΩΤΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΙΑΣ, ΑΣΠΡΟΡΡΥΧΩΝ ΚΑΙ ΑΠΘΕΩΝ

Κατὶν 30 διώρων μαθημάτων ἢ μὲθ' ἡμέρας εἶναι ἐκτεντικὴ καὶ ὅλα
καὶ λαμβάνει διπλώματα τοῦ περιήρτου Περσινῶ Οἴκου DAYDOW.
Διὰ τὰς περσινῶνας: Τελειοποίησις (Perfectionnement) καὶ δι-
πλωμα.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΑ
ΖΗΝΩΝΟΣ 41 (ΠΛΑΤ. ΟΜΟΝΟΙΑΣ) ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ
ΑΣΘΕΝΕΙΣ - ΑΔΥΝΑΤΟΥΣ
ΚΑΙ
ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΙΚΟΥΣ

Οἱ διάφοροι σοφοὶ BROWN-SQU-
ARD, GOISE, P. CARRIO, VOKO-
NORF κτλ. ἀπιδείκνυν ὅτι ἡ ἐξασθένη-
σις τοῦ ἀνθρώπου ὁργανισμοῦ, ἢ δη-
λητηρίσας τοῦτο ὑπὸ τοῦ ὄμοιο ὄ-
ψος, αἱ πλεῖστοι τῶν ἀσθενῶν καὶ
αὐτοὶ εἰς τὸ θάνατον ὁφείλονται εἰς
τὴν ἐξασθένησιν καὶ πᾶσιν τῆς λει-
τουργίας τῶν ζωτικῶν ἀδένων.
Οἱ αὐτοὶ ὡς ἂν σοφοὶ ἀπέδειξαν
ὅτι αἱ ἀσθενεῖς ἀνδρῶν καὶ γυναι-
κῶν δυνάμεις ἐπανακτῶνται δι' εἰσα-
γωγῆς εἰς τὸν ὄργανισμὸν ἐκχυλίσμα-
τος ζωτικῶν ἀδένων, καθὼς τὸ ΚΑΛΕ-
ΦΛΟΥΙΝΤ τοῦ Δόκτορος Δ. ΚΑΛΕ-
ΦΛΟΥΙΝΤ, ὁποῦ ἀναγνώσκει καὶ ἐν-
σχυρῶν ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ ὄργανισμοῦ,
διαλύει καὶ ἀποβάλλει τὸ σκῆμα ὄ-
ψος, τὰ ἄλλα καὶ λοιπὰ δηλητήρια. Τὸ
ΚΑΛΕΦΛΟΥΙΝΤ ἀνίσχει τὴν θέρμην,
ἀποκαθιστᾷ τὴν κανονικὴν λει-
τουργίαν τῆς καρδίας, τῶν νεφρῶν,
τῶν πεπτικῶν καὶ ἀναπνευστικῶν ὄρ-
γάνων, ἐνδοναπῶν καὶ νευρικοῦ συ-
στήματος καὶ παρατείνει τὴν ζωὴν τοῦ ἀ-
τόμου. Μὲ μίαν θεραπεῖαν διὰ τοῦ
ΚΑΛΕΦΛΟΥΙΝΤ ὁ ἀσθενὴς ἐπανερ-
γίσκει τὴν ἰσχύαν του καὶ ἐνεργητικὸς
ἐντα καὶ ἰκανότατος πρὸς ἐργασίαν. Τὸ
ΚΑΛΕΦΛΟΥΙΝΤ ἔχει βραβεύσει μὲ
4 μεγάλα βραβεῖα, καὶ μὲ 4 μεγάλα
μετάλλια εἰς τὰς ἐκδόσεις ὑγιεινῆς.
Παρισίων, Λονδίνου, Βρυξελλῶν, Φλω-
ρεντίας καὶ Ρώμης.

Τὸ ΚΑΛΕΦΛΟΥΙΝΤ ἔχει ἐγκριθεῖ
παρ' ὅλων τῶν Κρατῶν καὶ κοινω-
θεῖ ἰλευθέρως, καὶ παρὰ τοῦ ἡμετέ-
ρου Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς διὰ τὸν ὅτι
ἀριθ. ἐγκυκλίου διαταγῶν 62933/10778.
Τὸ ΚΑΛΕΦΛΟΥΙΝΤ πωλεῖται εἰς
ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ εἰς τὸ φαρμα-
κείον Δ. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ, Προσέτιον 10,
ἀποστέλλεται δὲ ταχυδρομικῶς κα-
τόπιν προπληρωμῆς τῆς ἀξίας του, Ἄ-
ποστέλλονται ΔΩΡΕΑΝ τὸ αἰσθητὶ
φύλλιδιον τοῦ Δρος Δ. ΚΑΛΕΦΛΟΥΙΝΤ.
«Ἡ ἀναγνώσκει, ἢ ἀνίσχει, καὶ
θεραπεῖα τοῦ ὄργανισμοῦ».

Διὰ τῆς παρακαταθήκῃ παρὰ τῷ Γεν-
ικῷ Πράκτορι διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ
ἀποστέλλονται Π. Α. ΠΕΡΟΓΑΟΥ.
Πλατεία Ὀμονοίας ἀριθ. 8 ἀνθεν
Φαρμακείου Μπακάκου.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαετα-
σίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἰδρυτικῆς Κλιν-
τικῆς τοῦ Καθ' ἡμέρας κ. Γεωργίου
Φωταίου. Δέχεται καθ' ἡμέραν
Ὀδὸς Κεραλῆς 30

Ὁραὶ 8-11 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ.

Ἀριθ. τηλεφ. 7-82 Παλαιόν

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΔΗΡΩΝ

ΙΩ. ΑΘ. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

(ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 207)

ΣΙΔΗΡΑ ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ

Λαμαρίνες μαύρες, Ἀτσάλια, Αὐλα-
κωτές, Λάμψες, Λαμάνια, στρογγυλά,
τετράγωνα, Σιδηρογωνιές, Τάφ, κλπ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΡΑΦΕΙΟΝ

“LE PETIT PARISIEN,”

Ι. Ε. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

Ράπτει μὲ παριζιανικὸν γούστο καὶ ἱκανο-
ποιεῖ καὶ τὸν πλέον ἐδιοτροπὸν πελάτην
3 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 3

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Μὰ εἶδες πόσο ἀ-
γαπημένα ἔσθ' ὁ Μανώλης καὶ
ἡ Νίτσα;
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ναι μὰ ἐξοῦρας εἶ-
γασί; Γιατί ἡ Νίτσα εἶναι πολὺ ἐ-
ξυπνη γυναῖκα καὶ δὲν ζητᾷ κάθε
λίγο καὶ καινούργια φορέματα, ἀλ-
λὰ βάφει μόνη τῆς τὰ παλαιὰ τῆς
μὲ τὰς θαυμαστικὰς Γερμανικὰς Βα-
φὰς ὄψος «ARTI», καὶ τὰ
πάντα καινούργια.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Ἀ γὰρ αὐτὸ μὰς
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγο
καὶ μὲ καινούργια φορέματα, ὅμ' ὅ-
τε τρέβει πορὸς μου π' ἔμεινα 2 πα-
λαιάτα βαφῆς «ARTI», μπουδὰ ντὲ
ροζ. Ἐχὼ δὴ τὰ παλὰ σὲν ἔμεινα
καὶ τὸ Φαρμακεῖο τῆς γειτονι-
ας μὰς.

Ο “ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ,”

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΤΑΝΗΣ

Ἡ μεγαλειτέρα ἐκδοτικὴ ἐργασία
τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁ συνεισφοράς
σὲν κράτει εἰς ἐπικοινωνίαν
ὅλων τῶν Ἑλλήνων τοῦ νέου κόσμου

«Ἡμερησίως Ἑθνικὸς Κήρυξ» - Κυ-
ριακάτικος καὶ Μηνιαῖος.

Ὁ «Κυριακάτικος» κυκλοφορεῖ παν-
τοῦ ὅπου ὑπάρκουν Ἕλληνες. Εἰς τὰς
σελίδας του ἀνακατοπτρίζεται ὅλη ἡ
ἐνδιαφέρουσα καὶ πολυπόροτος Ἀμε-
ρικανικὴ ζωὴ ἐκονογραφημένη, μὲ
τὰς ἐκτεντικώτερας τῶν ἐκπομπῶν
σὺν τῆς, μὲ τὰς ἐκτεντικὰς περιπε-
τίας τῆς ἀριστοκρατίας τῆς, μὲ τὰς κα-
τακτησικὰς καὶ τὰς ἐπιτυχίας τῶν πα-
γαλοσχευημάτων τῆς, μὲ τὰς θαύ-
ματα τῶν ἐφευρετῶν τῆς, μὲ τὸς πο-
λιτικὸς ἀγῶνας τῆς καὶ μὲ τὰς εἰς
ὅλας τὰς ἐπιδόσεις προόδους τῶν Ἑλ-
λήνων τῆς Ἀμερικῆς.

Ὅσοι παρακολοῦθοῦν τὸν «Κυρια-
κάτικον» παρακολοῦθοῦν καὶ τὴν ζω-
ὴν τῆς μεγάλης Ἀμερικῆς, ὅσον μα-
κρὰν καὶ εἴναι ἀπὸ τῆς ἡμετέρας.

Ὁ «Μηνιαῖος» θαύμα καλλιτεχνικῆς
ἐργασίας καὶ συμπληρώματα ἀπαρά-
τητον κάθε Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης.
Αἱ σελίδες του πλούσιαι εἰς ἐκτεν-
τάτα καὶ ἐνδιαφέροντα τῶν ἐκτεντῶν
συγγεγραμμένων του.

Τὸς ἐκδόσεις τοῦ «Ἑθνικοῦ Κήρυ-
κος» τῆς Νέας Ὑόρκης συμπληρῶνται
τὸ Ἡμερολόγιον του μὲ τὰς ὑπερ-
τακτοῦσας σελίδας του, αἱ ὁποῖαι ἀ-
παρτίζουν ἀληθινὴν γυμναστικὴν.
Τὸ Ἡμερολόγιον γράφεται ἀντὶ ἐνὸς
μόνον ὁλλοαρίου χρυσοῦδον.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται διὰ κάθε
ἐβδομῆς ἢ ὅλας μαζὶ εἰς τὸ Γραφεῖον
τοῦ «Ἑθνικοῦ Κήρυκος» Ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Βουλῆς ἀρ. 18.

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

«Ο μόνος τρόπος γὰ νὰ περάσετε εὐχάριστα τὶς ὥρες σας εἶνε νὰ προμηθευθῇτε βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου».

Ἡ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁ πιὸ καλὸς, ὁ πιὸ εὐχάριστος, ὁ πιὸ διασκεδαστικὸς σύντροφος.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικὰ, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Σπεύσατε νὰ προμηθευθῇτε διότι ἤρχισαν ἤδη νὰ ἐξαντλοῦνται.

Ἴδου λεπτομερὲς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου».

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μέγ. σχήμ. 540. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 80 ἔξωτ. δρ. 80). «Ο Κασπετάν Φάντασμα» ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελλίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 42. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 30 ἔξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Κασπετάν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει παρ' ἵνα ἐρωτήσουν ἕναν ποῦ νὰ τὸν ἐδιάβασε ὅταν ἐδημοσίησιν εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Κασπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐστὶν εἰς τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἔσωτ. δρ. 15 ἔξωτ. δρ. 20) Ἐνα ἀπὸ τ' ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαίουν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρωμάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἑνὸς τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 260. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 20 ἔξωτ. δρ. 80). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, με βασιανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶν ἑραστῶν, τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 20 ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδιῶν Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15 ἔξωτ. δρ. 20). Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφερὰν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κόλπους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσσίας τῶν ὁποίων με ἐξαιρετικὴν λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Ἐξήντη ἑξήθη) Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην με τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15 ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφέως τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει τιμηθεῖ με τὸ Παγκόσμιον βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κορὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου» ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 183. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15 ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς των, οἱ φτώχειες των περιγράφονται με δραματικὴ εἰς τὰς σελίδας τῆς Μονμάρτης.

Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «Μπουκέτου», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δρχ. 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 250 διὰ τὸ ἐσωτερικόν καὶ δρχ. 375 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «Μπουκέτου» εἶνε ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμικῶν, ποιικίλων, περιέργων καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «Μπουκέτου» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ Γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ Διαβολογυναῖκα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δύο Καρδιὲς ποὺ ἀγαπηθῆκαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγκ «Ἡ Πριγκίπισσα Μαδάμ».

Εἰς δὲ τὸν δεύτερον τόμον («Ὁ Κασπετάν Βρυκόλακας», ἡ «Δολοφονημένη», ἡ «Ἀγάπη καὶ ὁ Θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μούμις ποὺ Ζωντάνεψε».

Εἰς τὸν τρίτον τόμον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μούμις ποὺ Ζωντάνεψε», «Ἡ Καινούργια Ἀγάπη καὶ Παλῆα», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ ἀνέκδοτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἑρωτα» κτλ.

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον τοῦ «Μπουκέτου» «Ὁ Μπαλαός», «Ἡ Τελευταία Ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις», «Μέσα ἀπὸ τὰ Βάθη τῆς Νύχτας», «Γὰ Φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνου».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ «Ἡμερολόγια τοῦ Μπουκέτου» τῶν ἐτῶν 1926, 1927 καὶ 1928 πρὸς δρχ. 25 ἕκαστον ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.